بسم الله الرحمن الرحيم

قواعد العقائد

İNANÇ ESASLARI

TEVHÎDÎ DÂVET YAYINLARI

Yayın No: 7

Kitâbın Adı: İnanç Esasları

Yazarı: Abdullâh Saîd el-Müderris

Tashîh: Tevhîdî Dâvet

Redaksiyon: Tevhîdî Dâvet

Sayfa Düzeni: Tevhîdî Dâvet

Kapak: Tevhîdî Dâvet

Baskı-Cild: Step Ajans Matbaacılık

Telefon: (0212) 446 88 46

Matbaa Sertifika No: 12266

Birinci Baskı: 1440h. / (Mayıs) 2019m.

TEVHÎDÎ DÂVET YAYINLARI

Turgut Reis Mahallesi,

Cinnah Sokak No: 2

Sultanbeyli – İstanbul

İletişim: 0546 593 10 15

www.tevhididavetyayinlari.com

www.tevhididavet.com

قواعد العقائد

-Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'e Göre-

İNANÇ ESASLARI

Abdullâh Saîd el-Müderris

Tevhîdî Dâvet

İNANÇ ESASLARI

1. İSLÂM
2. ÎMÂN
3. RASÛLLERE ÎMÂN
4. KADER
5. TEVHÎD
6. KELİME-İ TEVHÎD
7. İBÂDET
8. TÂĞÛTU REDDETMEK
9. HÂKİMİYET
10. ŞEFÂAT
11. VELÂ VE BERÂ
12. ALLÂH'IN KULLARI ÜZERİNDEKİ HÜCCETLERİ
13. ŞİRK
14. KÜFÜR
15. İRTİDAT
16. TEKFÎR

خُطْبَةُ الْحَاجَةِ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِناَ وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِناَ، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يُضْلِلْ فَلَا هادِىَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا ٱتَّقُوا ٱللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِۦ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُم مُّسْلِمُونَ ١٠٢﴾ [آل عمران: ٣/١٠٢]

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱتَّقُوا رَبَّكُمُ ٱلَّذِى خَلَقَكُم مِّن نَّفْسٍ وَٰحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا وَنِسَآءً ۚ وَٱتَّقُوا ٱللَّهَ ٱلَّذِى تَسَآءَلُونَ بِهِۦ وَٱلْأَرْحَامَ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ١﴾ [النساء: ٤/١]

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا ٱتَّقُوا ٱللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا
سَدِيدًا ﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَٰلَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ
ذُنُوبَكُمْ ۗ وَمَن يُطِعِ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا
عَظِيمًا ﴿٧١﴾﴾ [الأحزاب: ٣٣/٧٠-٧١]

أَمَّا بَعْدُ: فَإِنَّ أَصْدَقَ الْحَدِيثِ كِتَابُ اللَّهِ وَخَيْرَ الْهَدْيِ هَدْيُ مُحَمَّدٍ وَشَرَّ الْأُمُورِ مُحْدَثَاتُهَا وَكُلَّ مُحْدَثَةٍ بِدْعَةٌ وَكُلَّ بِدْعَةٍ ضَلَالَةٌ وَكُلَّ ضَلَالَةٍ فِى النَّارِ.

MUKADDİME

Hamd, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya mahsûstur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidâyete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidâyete erdiremez. Şehâdet ederim ki, Allâh'tan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed aleyhisselâm O'nun kulu ve rasûlüdür.

"Ey îmân edenler! Allâh'tan korkulması gerektiği gibi korkun ve sizler ancak Müslümanlar olarak ölün!" [Âli İmrân: 3/102]

"Ey insânlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan ve ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üretip yayan Rab-

binizden sakının. Adını kullanarak birbirinizden dilekte bulunduğunuz Allâh'tan ve akrabalık haklarına riâyetsizlikten sakının! Şüphesiz Allâh sizin üzerinize gözetleyicidir." [en-Nisâ: 4/1]

"Ey îmân edenler! Allâh'tan sakının ve sözün en doğrusunu söyleyin ki Allâh, amellerinizi ıslah etsin ve günahlarınızı bağışlasın. Kim Allâh'a ve Rasûlü'ne itaat ederse büyük bir kurtuluşa ermiş olur." [el-Ahzâb: 33/70-71]

Bundan sonra:

Muhakkak ki sözlerin en doğrusu Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın kelâmı, yolların en hayırlısı ise Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan uydurulanlardır. Sonradan uydurulup dîne sokulan her şey bid'ât, her bid'ât dalâlet, her dalâlet ise ateştedir.

Yaşadığımız şu zaman diliminde üzülerek şâhit olduğumuz üzere, insânların çoğunluğu koyu bir cehâleti ve büyük bir sapıklığı yaşamaktadır. Onlar, hidâyet kaynağı olarak gönderilen Kur'ân ve Sünnet'ten yüz çevirmişlerdir. Hevâ heveslerine uyarak, şeytânın da azdırmasıyla Allâh'a kulluğu terk edip, tâğûtların peşine takılmışlardır. Hal böyle olunca da küfür hayat nizâmı, şirk gündelik amel, haramlar ise eğlence vesilesi ve övünç kaynağı halini almıştır.

Kıyâmetin yaklaştığının bir göstergesi olarak İslâm âlimleri yok denecek kadar azalmış, ihlâslı ilim talebeleri ve tevhîd davetçileri ise tâğûtlar tarafından uyduruk bahanelerle zindanlara atılmıştır. Müslümanların geniş halk kitlelerine ulaşmasının

ve onlara hak dâveti beyân etmelerinin yolları kapatılmaya çalışılmaktadır.

Bunun yanında tâğûtların sözde ilim adamları, unvan ya da makam sâhibi kulları, sistemlerinin kutsayıcıları ve yardımcıları olan Cehennem dâvetçileri ise her tarafa yayılmıştır. Tâğûtlardan aldıkları güç ve destekle İslâm'ın fert, toplum ve devlet ayrımı olmadan topyekûn olarak yaşanmasını ve uygulanmasını aşırılık, tevhîdi haricilik, sâlih selefin yoluna tâbi olmayı ise sapıklık olarak görmekteler… Hasbunallâhu ve ni'mel vekîl.

Bunlara ve de yaşadıkları câhiliyeye karşı reddiye vermek ve de emrolunduğumuz tertemiz tevhîd akîdesini savunmak, herkese gücü yettiğince farzdır. Bu sebeble ilmi olan ilmiyle, zenginliği olan ma-

lıyla, vakti olan zamanıyla, hiçbir şeyi olmayan ise duâsıyla bu farzın yerine getirilmesi adına üzerine düşeni yapmalıdır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya yarattığı zerreler adetince hamd olsun ki, bu noktada daha önce birçok kitâb ve risâle yazdım. Ancak ne zamandır Ehl-i Sünnet'in inanç esaslarını herkesin sıkılmadan kolayca okuyabileceği hacimde bir eser kaleme almayı ve bu noktadaki usûl ve kâideleri kısaca belirtmeyi istiyordum. Zîrâ usûlü olmayanın, vusûlü olmaz; olamaz.

Bu küçük kitâbçık içinde sırasıyla İslâm, îmân, rasûllere îmân, kader, tevhîd, kelime-i tevhîd, ibâdet, tâğûtu reddetmek, hâkimiyet, şefâat, velâ ve berâ, Allâh'ın kulları üzerindeki hüccetleri, şirk, küfür, irtidat ve tekfîr konularını kısaca Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâât'in yolu üzere açıkladım.

Maksadım usûl ve menheci kısaca belirtmek olduğundan ve hacmi de arttırmaktan korktuğumdan dolayı bunlara dâir Kur'ân ve Sünnet'teki delîllerden ancak bazılarını verdim. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dan duâm ümmet için faydalı ve bereketli olmasıdır.

Şu da unutulmamalıdır ki, Allâh'ın Kitâbı haricindeki her kitâb eksik ve hatâlıdır. **"İnanç Esasları"** adlı bu naçiz kitâpçıktaki doğrular İslâm'ın doğrularıdır. Eksikler ve hatâlar benden ve şeytândandır. Tevbe edilmesi gerekli tüm fiillerimden her halükârda tevbe ediyor ve Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dan âcizane olarak ortaya koyduğum gayretten ötürü beni ve ehlimi bağışlamasını niyâz ediyorum. Yardım ve başarı, izzet ve şeref Allâh'tandır.

Abdullâh Saîd el-Müderris.

İSLÂM

1. İslâm, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı tevhîd ederek bir tek O'na ibâdet etmek, taatlerle boyun eğerek O'na itaat etmek, şirk ve müşriklerden beri olmaktır.

İslâm'ı bu hakîkatler üzere kabul eden kimseye *"Müslüman"*; Müslüman olmayan kimseye de *"kâfir"* denir. İnsân bu ikisinden biri üzere olup, ya kâfir ya da Müslümandır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Sizi yaratan O'dur. Böyle iken kiminiz kâfir, kiminiz de mü'mindir."*** [et-Tegâbun: 64/2]

2. İslâm Dîni'nden çıkaran tüm söz ve amellerden, şirk ve müşriklerden beri olmadan kelime-i şehâdeti söylemek, namaz kılmak, zekât vermek ve haccetmek gibi amelleri yerine getirmek Müslüman olmak için yeterli değildir.

Kişi, dîni Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya hâlis kılarak büyük şirkten beri olmadığı sürece mücerret olarak kelime-i tevhîdi söylemekle İslâm'a girmiş sayılmaz. Zîrâ kelime-i şehâdet, mânâsını bilip tasdik etmekle, gerektirdiği amelleri yerine getirmekle, İslâm Dîni'nden çıkaran tüm söz ve amellerden, şirk ve müşriklerden beri olmakla kişiye fayda sağlar. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Eğer onlar (şirkten) tevbe edip namazı kılarlarsa ve zekâtı verirlerse, artık onlar sizin dînde kardeşlerinizdir."*** [et-Tevbe: 9/11]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"İslâm, Allâh'a ibâdet edip ona hiçbir şeyi ortak koşmaman, namaz kılman, farz olan zekâtı vermen ve Ramazan orucunu tutmandır."** [Buhârî (50); Müslim (9)…]

3. Bir kimsenin Müslümanlığının sıhhati ancak İslâm'ı kabul ettiğini dil ile ikrâr etmesi ve organlarıyla da bunu tasdik ederek yalanlamadığı sürece söz konusudur. Aksi halde onun Müslümanlık söylemi geçerli değildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Deyin ki: Biz Allâh'a ve bize indirilene inandık."*** [el-Bakara: 2/136]

"Şüphesiz: 'Bizim Rabbimiz Allâh'tır' deyip sonra doğru bir istikâmet tutturanlar (yok mu); artık onlar için korku yoktur ve onlar mahzun da olmayacaklardır." [el-Ahkâf: 46/13]

4. İslâm'ın rükünleri beş tanedir. Bunlar: Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dan başka ibâdete lâyık ilâh olmadığına ve Muhammed aleyhisselâm'ın Allâh'ın kulu ve rasûlü olduğuna şehâdet etmek, namaz kılmak, zekât vermek, güç yettiğinde haccetmek

ve Ramazan orucunu tutmaktır. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **“İslâm beş esas üzerine binâ edilmiştir. Allâh’tan başka hak ilâh olmadığına ve Muhammed’in Allâh’ın kulu ve rasûlü olduğuna şehâdet etmek, namazı kılmak, zekâtı vermek, haccetmek ve Ramazan orucunu tutmaktır.”** [Buhârî (8); Müslim (19)…]

Bu rükünler, dosdoğru ve dimdik ayakta duran İslâm Dîni’nin temelleridir; olmazsa olmazlarıdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Hâlbuki onlara, dîni ancak Allâh’a has kılarak ve hanîfler olarak Allâh’a ibâdet etmeleri, namazı kılmaları ve zekâtı vermeleri emredilmişti. İşte dosdoğru dîn budur.”*** [el-Beyyine: 98/5]

5. İslâm’ın rükünleri onu ayakta tutan kolon ve kirişlerdir. Bunlar olmadan İslâm binâsı ayakta duramaz. İslâm’ın geri kalan

hasletleri ise bu binânın tamâmlayıcısı ve destekleyicisidir. Yapılması ve kaçınılması gerekli olan tüm ameller, İslâm'ın kapsamına girer. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"İslâm sekiz paydır. İslâm (kelime-i şehâdet) bir pay, namaz bir pay, zekât bir pay, Beytullah'ı haccetmek bir pay, cihâd bir pay, Ramazan orucu bir pay, emri bi'l-maruf (iyiliği emretmek) bir pay, nehyi ani'l-münker (kötülüğü engellemek) bir paydır. Bunlardan payı olmayan hüsrâna uğramıştır."** [Beyhakî (Şuabu'l-Îmân: 7585); Heysemi (Keşfu'l-Estar: 315) …]

6. İslâm'ı kabul ederek bunu ikrâr ettiği halde, namaz ve oruç gibi amellerden herhangi birini yerine getirme fırsatı bulamadan vefât eden bir kimse Müslümandır. Yıkanır, kefenlenir, cenâze namazı kılınır ve Müslüman mezarlığına gömülür. Allâh

Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, bir kimseyi ancak gücünün yettiği şeyle yükümlü kılar."*** [el-Bakara: 2/286]

7. Kelime-i şehâdeti ikrâr ettiği, İslâm'ın emrettiği namaz ve oruç gibi zâhir olan amellere de gücü yettiği halde, onlardan -özrü olmaksızın- uzak durarak hiçbirini yerine getirmeyen bir kimse Müslüman değildir. Böylesi ne teslim olmuş, ne de itaat etmiştir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hâlbuki onlara, dîni ancak Allâh'a has kılarak ve hanîfler olarak Allâh'a ibâdet etmeleri emredilmişti."*** [el-Beyyine: 98/5]

8. İslâm'ın en büyük alâmeti kelime-i tevhîddir. Sonra da namazdır. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Allâh'tan başka hak ilâh bulunmadı-**

ğına, Muhammed'in Allâh'ın Rasûlü olduğuna şehâdet edip, namazı dosdoğru kılıncaya ve zekâtı hakkıyla verinceye kadar insânlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıkları takdirde, kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. İslâm'ın gerektirdiği haklar ise bunların dışındadır. Onların gizli hallerinin hesâbı ise Allâh'a âittir." [Buhârî (25); Müslim (36)…]

İnsânlar kelime-i şehâdeti söylemekle yahut namaz kılmakla müşriklerden ayrıldıkları bir toplumda yaşıyorlarsa, her kim kelime-i şehâdeti söylerse yahut namaz kılarsa onun Müslümanlığına hükmedilir. Aksi halde yani kelime-i şehâdeti söylemek yahut namaz kılmak müşriklerden ayrılmaya yetmiyorsa; toplum içinde çoğunluğu oluşturan ve kendilerini İslâm'a nispet

ettikleri halde şirkten beri olmamış kimseler de kelime-i şehâdeti söylüyor ve namaz kılıyor iseler, o halde Müslümanları müşriklerden ayıran diğer şeyler, İslâm alâmeti olarak kabul edilir. Zîrâ burada amaç, Müslümanlar ile kâfirlerin birbirlerinden ayırt edilmeleridir.

ÎMÂN

1. Îmân, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in Allâh'u Teâlâ'dan getirdiklerini kalb ile kabul etmek, dil ile söylemek ve gerektirdikleriyle amel etmektir. Bu üç unsûru yerine getiren kimsenin îmânı sahîh olup, bu kimseye *"mü'min"* denir.

2. Îmânın gerektirdiği inanç esaslarını kalb ile tasdîk etmek (kabul etmek) îmânın aslıdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Îmân henüz kalblerinize girmedi."*** [el-Hucurât: 49/14]

3. Kalbten îmân etmedikçe hiçbir kimsenin îmân söylemi kendisinden kabul edilmez. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ey Rasûl! Ağızlarıyla 'inandık' deyip de kalbleri îmân etmeyenlerden küfre koşanlar seni üzmesin."*** [el-Mâide: 5/41]

Kalbinde îmân olmadığı halde inanmış gibi görünen kimseye "*münâfık*" denir. Onlar azâbın en şiddetlisine çarptırılacaklardır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Gerçekten münâfıklar, ateşin en alçak (en dip) tabakasındadırlar. Onlara bir yardımcı bulamazsın."*** [en-Nisâ: 4/145]

4. Îmânın gerektirdiği sözleri dil ile ikrâr etmek (söylemek) îmânın kapsamına dâhildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Deyin ki: Biz Allâh'a ve bize indirilene inandık."*** [el-Bakara: 2/136]

"Deyin ki: Şâhit olun, biz Müslümanlarız." [Âli İmrân: 3/64]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"İnsânlar 'lâ ilâhe illallâh' deyinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum."** [Buhârî (6924); Müslim (32)…]

5. Îmânın gerektirdiği amelleri yerine getirmek îmânın kapsamına dâhildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh sizin îmânlarınızı asla zâyi etmez."*** [el-Bakara: 2/143]

Bu âyetteki îmândan maksadın namaz olduğu husûsunda icmâ edilmiştir.

İbn Abbâs radîyallâhu anh ise şöyle demiştir: **"Beni Abdülkays heyeti Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'e gelince Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem onlara (önce) Allâh'a îmân etmeyi emretti ve: 'Allâh'a îmân nedir biliyor musunuz?' buyurdu. Onlar: 'Allâh ve Rasûlü daha iyi bilir' dediler. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem (Allâh'a îmân etmek:) 'Allâh'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allâh'ın rasûlü olduğuna şâhitlik etmek, namaz kılmak, zekât vermek, Ramazan**

orucunu tutmak ve ganîmetin beşte birini (İslâm devlet hazinesine) vermeniz demektir' buyurdu." [Buhârî (53); Müslim (24)…]

Amel olmadan, farzları yerine yetirmeden sadece tasdik ve söz fayda vermez. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hâlbuki onlara, dîni ancak Allâh'a has kılarak ve hanîfler olarak Allâh'a ibâdet etmeleri, namazı kılmaları ve zekâtı vermeleri emredilmişti. İşte dosdoğru dîn budur."*** [el-Beyyine: 98/5]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Allâh'tan başka hak ilâh bulunmadığına, Muhammed'in Allâh'ın Rasûlü olduğuna şehâdet edip, namazı dosdoğru kılıncaya ve zekâtı hakkıyla verinceye kadar insânlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıkları takdirde, kanlarını ve mallarını benden korumuş**

olurlar. İslâm'ın gerektirdiği haklar ise bunların dışındadır." [Buhârî (25); Müslim (36)…]

6. Îmân, emredilen ve tavsiye edilen ibâdetleri yerine getirmekle artar, yasaklanan şeyleri yani günahları işlemekle de hardal tanesi kalıncaya kadar azalır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Mü'minler o kimselerdir ki, Allâh anıldığı zaman kalpleri ürperir, O'nun âyetleri kendilerine okunduğu zaman îmânlarını artırır ve Rablerine tevekkül ederler."*** [el-Enfâl: 8/2]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Cennetlikler Cennete, Cehennemlikler de Cehenneme girdikten sonra Allâh'u Teâlâ: 'Kalbinde hardal danesi ağırlığınca îmânı olanı (ateşten) çıkarın!' buyuracaktır."** [Buhârî (22); Müslim (146) …]

7. Îmânın hakîkati, kelime-i şehâdetin

ifâde ettiği mânâdır. Bu da en kısa ifâdeyle Allâh'u Teâlâ'dan başka hak ilâhın olmadığı ve Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in O'nun kulu ve rasûlü olduğudur.

8. Îmânın rükünleri altı tanedir. Bunlar: Allâh'a, meleklerine, kitâblarına, rasûllerine, âhiret gününe, hayrı ve şerriyle kadere inanmaktır. Îmân bu altı esas üzerine kurulmuştur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Rasûl, Rabbinden kendisine indirilene îmân etti, mü'minler de (îmân ettiler). Her biri; Allâh'a, meleklerine, kitâblarına ve rasûllerine îmân ettiler ve şöyle dediler: O'nun rasûllerinden hiçbirini ayırt etmeyiz."*** [el-Bakara: 2/285]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Îmân; Allâh'a, meleklerine, kitâblarına, rasûllerine, âhiret gü-**

nüne ve hayırlısıyla şerlisiyle kadere inanmandır.” [Müslim (8); Tirmizî (2610)…]

9. Îmânın altı rüknünden biri yahut bir kaçı eksik olduğunda îmân geçersiz olur. Böyle bir kimse kâfirdir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Kim Allâh’ı, meleklerini, kitâblarını, rasûllerini ve âhiret gününü inkâr ederse, derin bir sapıklığa düşmüş olur.”*** [en-Nisâ: 4/136]

10. Îmânın; mücmel, mufassal ve kemâl olmak üzere üç mertebesi vardır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Sonra Kitâb’ı, kullarımız arasından seçtiklerimize verdik. Onlardan kimi nefsine zulmeder, kimi mutedildir, orta yolu tutar. Kimi de Allâh’ın izniyle hayırlarda öne geçmek için yarışır. İşte büyük fazilet budur. İçine girecekleri Adn Cennetleridir. Orada altın bilezikler ve incilerle süslenirler.***

Orada giyecekleri elbiseleri de ipektir." [Fâtır: 35/32-33]

11. Mücmel îmân, îmânın aslını oluşturan şeydir. Küfür ile îmân arasındaki sınır olup eksilmeyi kabul etmez. Her mükellef için farzdır. Günahkâr olan Müslümanlar da bu mertebenin içine dâhildir. Zîrâ günah işlemek îmânın kemâlini ortadan kaldırsa da, aslını ortadan kaldırmaz.

Mücmel îmân, tasdîkle, icmâlî (toptan, genel) bir bağlılıkla Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı birlemekle; ibâdete sadece O'nu lâyık görmekle; emirlerine ve yasaklarına uymakla ve gönderdiği rasûlüne tâbi olmakla gerçekleşir. Bu mertebedeki îmâna sâhib olmak için îmânı tafsîli olarak bilmek şart değildir. Kişi, bazı farzlarda kusurlu olsa bile veya bazı haramları işlese bile sonunda varacağı yer Cennettir.

12. Mufassal îmân, mücmel mertebesinden sonra olup, îmânın gereklerinin hakkıyla yerine getirildiği îmândır. Farzları edâ etmekle, haramlardan sakınmakla, küçük büyük bütün günahlardan ve kötülüklerden uzak durmakla ve dînin bütün ayrıntılı hükümlerini tasdik etmekle gerçekleşir. Bu mertebenin sâhibleri, hem dünyâda hem de âhirette Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın seçkin kullarıdır.

13. Kemâlî îmân, mufassal mertebesinden sonra olup, îmânın gereklerinin hakkıyla yerine getirilmesiyle birlikte nâfile ve müstehâblarla olgunlaşıp kemâle eren îmândır. Bu mertebede olanlar, Allâh'u Teâlâ'ya sanki O'nu görüyormuş gibi ibâdet ederler. İyiliklerde yarışarak, Allâh'a yaklaştırıcı farz, müstehâb ve mendub olan itaatleri yapmada üstün gayret göstererek

bunları bırakmazlar. Kötülüklerden ve şüpheli şeylerden sakınarak Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya yaklaşırlar. Bu mertebenin sâhibleri, peygamberler, sıddîkler, şehidler, Allâh dostları ve sâlihlerdir.

14. Îmân yetmiş küsûr şûbedir. Bu şûbelerin en üstünü kişinin Müslüman olması için gerekli olan "lâ ilâhe illâllah" cümlesidir. En altı ve îmânın kemâlatını tamâmlayan şey ise yoldaki eziyet veren şeyleri temizlemektir. Görünen veya görünmeyen sözlü ve de fiili tüm ibâdetler îmânın şûbelerine dâhildir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Îmân yetmiş küsûr -veya altmış küsûr- şubedir. En faziletlisi 'lâ ilâhe illallâh' sözüdür. En aşağısı eziyet veren bir şeyi yoldan kaldırmaktır. Hayâ da îmândan bir şûbedir."** [Buhârî (9); Müslim (58)…]

15. Müslüman bir kimseyi işlediği küfre varmayan bir günahtan ötürü tekfîr etmek büyük günahlardandır. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **“Her kim dîn kardeşini tekfîr ederse, ikisinden biri, o tekfîr sebebiyle muhakkak (küfre) döner.”** [Buhârî (6104); Müslim (111)…]

16. Günahkâr Müslümanların durumu Allâh Subhânehu ve Teâlâ’ya âittir. Dilerse günahları miktarınca azâb eder, dilerse de affeder. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Allâh, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan (şirkten) daha hafif günâhları ise, dilediği kimseler için bağışlar.”*** [en-Nisâ: 4/48]

17. Kalbinde zerre miktarı kadar şirk bulaşmamış îmân bulunan kimse, affedilmeyip günahları sebebiyle Cehenneme de girse, ebedî olarak orada kalmayacaktır.

Şirk üzere ölen bir kimse ise ebedî olarak oradan çıkamayacaktır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kim, Allâh'a şirk koşarsa, muhakkak ki Allâh ona Cenneti haram kılar. Varacağı yer Cehennem ateşidir. Zâlimler için yardımcı yoktur."*** [el-Mâide: 5/72]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Her kim Allâh'a hiçbir şeyi şirk (ortak) koşmaksızın kavuşursa (tevhîd üzere ölürse) Cennete girer. Her kim de O'na herhangi bir şeyi şirk koşarak kavuşursa (ölürse ebedî olarak) Cehenneme girer."** [Buhârî (129); Müslim (152)…]

RASÛLLERE ÎMÂN

1. İnsânların rasûllere ihtiyacı zarûrîdir. Zîrâ peygamberlerin sünneti olmasaydı, şerîatın emir ve yasakları tafsîlatlı bir şekilde bilinemezdi.

2. Rasûllerin gönderiliş nedeni Allâh'u Teâlâ'ya tevhîd üzere ibâdet edilmesidir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Andolsun, biz her ümmete: 'Allâh'a kulluk edin ve tâğûttan kaçının' diye bir rasûl gönderdik."*** [en-Nahl: 16/36]

3. Rasûller, insânların işledikleri küfür, zulüm ve fıska bahane olarak ileri sürecekleri hiçbir mâzeretleri kalmaması için Allâh'ın insânlar üzerindeki hüccetleridir. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Müjdeleyiciler ve uyarıcılar olarak rasûller ki, rasûllerden sonra insânların Allâh'a karşı bir bahaneleri olmasın."*** [en-Nisâ: 4/165]

4. Rasûller, Allâh'u Teâlâ'nın kulları ve elçileridir. Hiçbirinde rubûbiyyetin ve ulûhiyyetin gereği olan sıfatlar bulunmamaktadır. Diğer insânlar gibi her dâim Allâh'a muhtaç ve bağımlıdırlar. Ne affetme, ne hidâyet verme ne de kâinatın düzeninde tasarruf etme yetkileri vardır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Ben, yalnızca sizin gibi bir beşerim."*** [el-Kehf: 18/110]

"Biz onları, yemek yemez (buna ihtiyaç duymaz) bedenler olarak yaratmadık ve onlar ölümsüz de değillerdi." [el-Enbiyâ: 21/8]

5. Nebîlerin sonuncusu ve kendisinden sonra rasûl gelmeyecek olan peygamber, Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'dir. O, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın, tüm insânlara ve cinlere gönderdiği elçidir.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Fakat o, Allâh'ın Rasûlü ve nebîlerin sonuncusudur. Allâh, her şeyi hakkıyla bilendir."*** [el-Ahzâb: 33/40]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Nebîler sadece kendi kavimlerine gönderilirdi. Ben ise, tüm insânlara gönderildim."** [Buhârî (335); Müslim (523)…]

6. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in elçi olarak gönderilişinden sonra artık tüm insânlar ona tâbi olmak, getirdiği şerîatı yaşamak ve uygulamak mecburiyetindedir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Biz, seni ancak bütün insânlara mübeşşir ve nezir olarak gönderdik. Fakat insânların çoğu bilmezler."*** [Sebe: 34/28]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **“Nefsim elinde olana yemin ederim ki, ister Yahûdî, ister Hristiyan olsun bu ümmetten kim beni duyar da sonra benimle gönderilene îmân etmeden ölürse, mutlaka o kimse (ebedî olarak) Cehennemliklerden olur.”** [Müslim (240); Ahmed (8203)…]

7. Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem’in Sünnet’ini tamâmen veya kısmen inkâr etmek, hüküm kaynağı olarak kabul etmemek, Kur’ân ile Sünnet arasında uyuşmazlığın olduğunu iddia etmek, Sünnet ile Kur’ân’ı birbirinden ayırmaya çalışmak yahut “Kur’ân bize yeter” söylemiyle Sünnet’i tamâmen veya kısmen terk etmek küfürdür. Böyle bir kimse kâfirdir. Sünnet, Kur’ân’dan ayrı bir şey değildir, bilakis onun tefsîri ve yaşanmış halidir. Allâh

Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Rasûl size ne verdiyse onu alın, neyi de size yasak ettiyse ondan vazgeçin."*** [el-Haşr: 59/7]

"O, hevâdan (kendi arzularıyla) konuşmaz. O (söyledikleri), yalnızca vahyolunmakta olan bir vahiydir." [en-Necm: 53/3-4]

"De ki: Eğer siz Allâh'ı seviyorsanız bana uyun. Allâh da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allâh çok bağışlayandır, çok merhamet edendir. De ki: Allâh'a ve rasûlüne itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse şüphesiz ki Allâh, kâfirleri sevmez." [Âli İmrân: 3/31-32]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Dikkat edin, bana Kur'ân ve bir de onunla beraber onun misli bir daha (Sünnet) verilmiştir."** [Ebû Dâvûd (4601); Ahmed (17174)…]

8. Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'e sövmek, alay etmek ve küçümseyici şeyler söylemek küfürdür. Bunun söz ya da yazı, şaka yahut oyun ile olması arasında fark yoktur. Böyle bir kimse kâfirdir. Onun cezâsı da ölümdür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Allâh ile O'nun âyetleri ve Rasûlü ile mi alay ediyorsunuz? Özür dilemeyin. Çünkü siz îmân ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz."*** [et-Tevbe: 9/65-66]

9. Hiçbir kimsenin Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in getirdiği şeriâtın dışına çıkma ve onun ile mükellef tutulmama gibi bir ayrıcalığı yoktur. Böyle bir şeye inanan kimse kâfir olur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Sana ölüm gelinceye kadar Rabbine ibâdet et."*** [el-Hicr: 15/99]

KADER

1. Kader, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın daha meydana gelmeden önce eşya hakkındaki ilmine binâen ne olacağını ezelde takdir etmesi ve eşyayı takdir etmeden önce bunu yazmasıdır. Kaza ise, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın yarattıkları üzerinde var veya yok etme veyahut değiştirme şeklindeki hükmüdür.

2. Kadere inanmak îmânın rükünlerinden bir rükündür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Gerçekten biz, her şeyi bir kader ile yarattık."*** [el-Kamer: 54/49]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Îmân; Allâh'a, meleklerine, kitâblarına, rasûllerine, âhiret gününe ve hayırlısıyla şerlisiyle kadere inanmandır."** [Müslim (8); Tirmizî (2610)…]

3. Kadere îmân, her hayır ve şerrin Allâh'u Teâlâ'nın kaderi ve kazasıyla meydana geldiğine inanmaktır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"(Allâh) Her şeyi yaratıp ona mukadderatını takdir etti."*** [el-Furkan: 25/2]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Her şey belli bir kader üzeredir. Hatta kişinin (dîni veya dünyevî işlerde) âcizlik göstermesi ya da istekli ve arzulu olması yahut istekli ve arzulu olması ya da âcizlik göstermesi onun kaderindendir."** [Müslim (2655); Mâlik (1880)…]

4. Hiçbir kimse hayrı ve şerri ile kadere inanmadıkça îmân etmiş olmaz. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Kişi hayrı ve şerri ile kadere inanmadıkça îmân etmiş olmaz."** [Ahmed (6703); Taberânî (Evsât: 7043)…]

5. Kadere îmânın ilim, kitâbet, meşiet ve yaratmak olmak üzere dört mertebesi vardır. Bu mertebelere inanmayan kadere îmân etmiş sayılmaz.

6. İlim, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın olmuş ve olacak tüm şeyleri en ince ayrıntısına kadar, gizli ve kapalı hiçbir tarafı kalmayacak şekilde bildiğine îmân etmektir. Hiçbir şey O'nun ilminin dışına çıkamaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Muhakkak ki Allâh, her şeyi ilmiyle ihâta etmiştir (kuşatmıştır)."*** [et-Talâk: 65/12]

Kâinattaki her şeyin hakîkatini ve akîbetini Allâh'u Teâlâ'dan başka hiçbir kimse bilemez. Kimin nerede kimden doğacağı ve nasıl öleceği, hastalığı ve sağlığı, geçiminin dar veya geniş olması, mü'min veya kâfir olması ve benzerleri hep Allâh'u Teâlâ'nın ilmi dâhilinde kaderi ve kazasıyladır.

7. Kitâbet yani yazmak, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın kıyâmet gününe kadar olacak her şeyi Levh-i Mahfuz'da yazdığına îmân etmektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Şüphesiz biz, ölüleri biz diriltiriz. Onların önden takdim ettiklerini (yaptıklarını) ve eserlerini (bıraktıklarını) biz yazarız. Biz her şeyi, apaçık bir kitâbta (levh-i mahfuzda) sayıp yazmışızdır."*** [Yâsin: 36/12]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Allâh gökleri ve yeri yaratmadan elli bin sene önce -Arşı da su üzerindeyken- yaratılmışların mukadderatını yazdı."** [Müslim (2653); Tirmizî (2156)…]

8. Meşiet yani irâde, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın dilediğini dilediği gibi yaptığına îmân etmektir. Kâinatta meydana ge-

len her şey, O'nun irâdesiyle meydana gelir. O'nun dilediği olur, dilemediği olmaz. Hiçbir şey O'nun irâdesinin dışına çıkamaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"O, her dilediğini mutlaka yapandır."*** [el-Burûc: 85/16]

9. Yaratmak, Allâh Subhânehu ve Teâlâ' nın ilmiyle bildiği, kitâbesiyle yazdığı ve meşietiyle olmasını dilediği şeyi takdir ettiği gibi yaratmasına îmân etmektir. Allâh, her şeyin yaratıcısıdır. Kulları da kulların fiillerini de yaratan O'dur. O'nun dışında bir yaratıcı ve O'ndan başka hiçbir rab yoktur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, her şeyin yaratıcısıdır. O, her şey üzerinde vekîldir."*** [ez-Zumer: 39/62]

10. Hayır ve şer, îmân ve küfür, itaat ve masiyet gibi meydana gelen her şeyi Allâh

dilemiş, takdir etmiş ve tümünü yaratmıştır. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Şüphesiz ki Allâh, her iş yapanı ve yaptığı işi yaratandır."** [Hâkim (84); Buhârî (Hâlku Efâli'l-İbâd: 117)...]

Bununla birlikte Allâh Subhânehu ve Teâlâ, îmân ve itaatten râzı, küfür ve masiyetten de râzı değildir. Îmân ve itaat ehlini Cennet ile müjdelemiş, küfür ve masiyet ehlini de Cehennem ile uyarmıştır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, kullarının küfretmelerine râzı olmaz."*** [ez-Zumer: 39/7]

TEVHÎD

1. Tevhîd, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı rubûbiyyetinde, ulûhiyyetinde, isim ve sıfatlarında birlemektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı tevhîd eden kimseye *"muvahhîd"* denir. Tevhîdin zıddı ise şirktir.

2. Cinlerin ve insânların yaratılış gayesi Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı tevhîd etmeleridir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ben cinleri ve insânları, ancak bana (tevhîd üzere) ibâdet etsinler diye yarattım."*** [ez-Zâriyât: 51/56]

3. Tevhîd, zamanlara yahut mekânlara göre değişmez. Tevhîde dâir olan herhangi bir mesele de zaman yahut mekân farklılığı ile ondan ayrılmaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Senden önce hiçbir rasûl göndermedik ki ona: Şüphesiz, benden başka hiçbir ilâh yoktur. Öyleyse***

bana ibâdet edin' diye vahyetmiş olmayalım." [el-Enbiyâ: 21/25]

4. Rubûbiyyet tevhîdi, Allâh'u Teâlâ'yı fiillerinde birlemektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Şüphesiz ki Rabbiniz, gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra Arş'a istivâ eden, geceyi, durmadan kendisini kovalayan gündüze bürüyüp örten; güneşi, ayı ve yıldızları emrine boyun eğmiş durumda yaratan Allâh'tır. İyi bilin ki, yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi Allâh ne yücedir!"*** [el-Arâf: 7/54]

"De ki: Kimdir sizi gökten ve yerden rızıklandıran? Kimdir kulaklarınızı ve gözlerinizi yaratan? Kimdir ölüden diriyi, diriden ölüyü çıkaran? Kimdir bütün işleri çekip çeviren, kâinatı yöneten? 'Allâh' diyecekler.

De ki: O hâlde, Allâh'a karşı gelmekten sakınmayacak mısınız?" [Yûnus: 10/31]

"Hüküm vermek yalnızca Allâh'a âittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibâdet etmemenizi emretmiştir." [Yûsuf: 12/40]

"İşte Rabbiniz Allâh budur. O'ndan başka ilâh yoktur. O, her şeyin yaratıcısıdır. Öyleyse yalnız O'na ibâdet edin. Zîrâ O, her şeye vekîldir." [el-Enâm: 6/102]

Rubûbiyyet tevhîdi, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın her şeyin rabbi, mâliki, yaratıcısı ve rızık vericisi olduğuna; O'nun hayat veren ve öldüren, fayda ve zarar veren olduğuna; zorda kalanların duâsına sadece O'nun icâbet ettiğine; her şeyi yönettiğine; her hayrın O'nun elinde olduğuna, her şeye gücü yettiğine, hâkimiyetin kayıtsız ve şartsız O'na âit olduğuna ve rablığın gereği

olan şeylerin tamâmında hiçbir ortağının bulunmadığına inanmakla gerçekleşir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hamd, âlemlerin Rabbi Allâh'a mahsustur. O, Rahmân ve Rahîm'dir. Dîn gününün mâlikidir."*** [el-Fâtiha: 1/2-4]

5. Ulûhiyyet tevhîdi, kulların kendi fiillerinde (ibâdetlerinde) Allâh'u Teâlâ'yı birlemeleridir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Senden önce hiçbir rasûl göndermedik ki ona: 'Şüphesiz, benden başka hiçbir ilâh yoktur. Öyleyse bana ibâdet edin' diye vahyetmiş olmayalım."*** [el-Enbiyâ: 21/25]

"(Allâh) Göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbi'dir. Şu halde O'na ibâdet et ve O'na ibâdette kararlı ol. Hiç O'nun adaşı (dengi ve benzeri) olan birini biliyor musun?" [Meryem: 19/65]

“Allâh’a (tevhîd üzere) ibâdet edin ve O’na hiçbir şeyi şirk koşmayın.” [en-Nisâ: 4/36]

6. Ulûhiyyet tevhîdi, Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın tek hak ve gerçek ilâh olduğuna, O’ndan başka ibâdete lâyık ilâh bulunmadığına ve O’nun dışındaki tüm ilâhların sahte ve bâtıl olduğuna kesin olarak inanmak; ibâdeti, inkiyâdı (boyun eğmeyi) ve itaati kayıtsız ve şartsız olarak sadece O’na tahsis etmek; kim olursa olsun hiçbir kimseyi hiçbir şeyde O’na ortak etmemekle gerçekleşir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Eğer göklerde ve yerde Allâh’tan başka ilâhlar olsaydı, ikisinin de düzeni bozulup gitmişti. Arş’ın Rabbi olan Allâh, onların niteledikleri şeylerden yücedir.”*** [el-Enbiyâ: 21/22]

“Bu böyledir. Çünkü Allâh hakkın tâ kendisidir, onu bırakıp da taptıkları ise bâtıldır.

Şüphesiz Allâh Alî (çok yüce) Kebîr'dir (pek büyüktür)." [Lokman: 31/30]

7. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı rubûbiyyette birleyen fakat ulûhiyyette birlemeyen yani Allâh'ın yaratan ve rızıklandıran olduğunu kabul ettiği halde, Allâh'tan başkasına duâ etmek gibi bir ibâdet ile ona ortak koşan kimse Müslüman değildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ey insânlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize ibâdet edin ki, Allâh'a karşı gelmekten sakınasınız."*** [el-Bakara: 2/21]

8. İsim ve sıfat tevhîdi, en güzel isimlerin ve en kâmil sıfatların Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya âit olduğunu tasdik ederek O'nu bu isim ve sıfatlarında birlemektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"En güzel isimler Allâh'ındır. O halde O'na o güzel isimleriyle duâ edin."*** [el-Araf: 7/180]

“Kötü sıfatlar âhirete inanmayanlara âittir. En yüce sıfatlar ise Allâh’ındır.” [en-Nahl: 16/60]

9. İsim, Kur’ân ve Sünnet’te Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın isimlendirdiği şeydir. Sıfat ise, Kur’ân ve Sünnet’te Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın vasfedildiği şeydir. O’nu, Kur’ân ve Sünnet’te bildirilmeyen isim ve sıfatlarla isimlendirmek veya vasfetmek câiz değildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Allâh’ın isimleri hakkında yanlış yola (ilhada) sapanları bırakın. Onlar yaptıklarının cezâsına çarptırılacaklardır.”*** [el-Araf: 7/180]

10. Allâh Subhânehu ve Teâlâ’nın isim ve sıfatlarını belirli bir sayı ile sınırlandırmak câiz değildir. İsim ve sıfatlar tevkîfî olup, vahye dayalıdır. Bunda aklın hiçbir dâhili yoktur. O’nun isim ve sıfatlarından bizim

bildiğimiz ancak Kur'ân ve Sünnet'te bildirildiği kadardır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hakkında kesin bilgi sâhibi olmadığın şeyin peşine düşme. Çünkü kulak, göz ve kalb, bunların hepsi ondan sorumludur."*** [el-İsrâ: 17/36]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Ya Rabbi! Senin bütün isimlerinle, senin isimlendirdiğin ya da Kitâbında indirmiş olduğun veya mahlûkatından birine öğrettiğin veyahut yanındaki gayb ilminde bunu sakladığın isimlerle sadece senden istiyorum."** [Ahmed (3712); İbn Hibbân: 972…]

11. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı, Kur'ân ve Sünnet'te geçen isim ve sıfatlarla tanımak ve nitelendirmek asıldır. Kur'ân ve Sünnet nasslarında bildirilen isim ve sıfatlara, hiçbir tahrif, hiçbir ta'til, hiçbir tekyif,

hiçbir temsil tanıma olmaksızın geldikleri gibi hiç birini inkâr etmeden îmân etmek gereklidir.[1] Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Allâh'a ve Rasûle itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse şüphe yok ki Allâh kâfirleri sevmez."*** [Âli İmrân: 3/32]

"Kim, Allâh'a ve Rasûlü'ne isyân eder ve O'nun koyduğu sınırları aşarsa, Allâh onu ebedî kalacağı Cehennem ateşine sokar. Onun için alçaltıcı bir azâb vardır." [en-Nisâ: 4/14]

---

[1] **Tahrif,** Kur'ân ve Sünnet nasslarını lafız veya anlam olarak değiştirmektir. Kelamcıların fâsid te'villeri böyledir.
Ta'til, Allâh'u Teâlâ'ya âit olan sıfatların tamâmını veya bir kısmını inkâr etmektir.
Tekyif, Allâh'u Teâlâ'ya âit olan sıfatları keyfiyetlendirmek yani sıfatların nasıllığından bahsetmektir. Allâh'ın sıfatlarının belirli bir keyfiyette olduğuna inanmaktır.
Temsîl, Allâh'u Teâlâ'ya âit olan sıfatları misâllendirmek yani Allâh'ın sıfatlarının yaratılmışların sıfatlarına benzetmektir.

12. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın zâtı diğer zâtlara benzemediği gibi sıfatları da aynı şekilde mahlûkatın sıfatlarına asla benzemez; benzetilemez. İsim benzerliği hakîkatteki benzerliği gerektirmez. Allâh'ı yaratılmışlara benzetmek küfürdür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"O'nun benzeri hiçbir şey yoktur."*** [eş-Şûrâ: 42/11]

"O'nun hiçbir dengi yoktur." [el-İhlâs: 112/4]

13. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın sıfatlarının mânâları bilinmekle birlikte keyfiyetleri ve hakîkatleri kullar için meçhuldür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Bilgice Allâh'ı kavrayamazlar (anlayamazlar)."*** [Tâhâ: 20/110]

KELİME-İ TEVHÎD

1. Kelime-i tevhîd, "lâ ilâhe illallâh" cümlesidir. Allâh'tan başka hak ma'bûdun olmadığı, O'nun bir olduğu ve hiçbir ortağının bulunmadığı mânâsına gelmektedir.

2. İlâh: *"Kendisine ibâdet edilen şey"* demektir. Bu itibarla kendisine ibâdet edilen tüm varlıklar, ister hak olsun isterse de bâtıl olsun ibâdet edenler açısından ilâh olmaktadırlar. Ancak ibâdet olunmayı hak eden tek ilâh Allâh'u Teâlâ'dır. Zîrâ ibâdet olunmayı hak edenin mahlukâtı yaratan olması gerekir. Bu nedenle ibâdet ancak O'na edilir. O'nun dışında kendisine ibâdet edilenler sahte ve bâtıldır. O'nun eşi ve benzeri, dengi ve ortağı yoktur. Bu itibarla ilâh: *"İbâdeti hak eden ma'bûd"* demektir.

3. Kelime-i tevhîdin nefiy ve isbât olmak üzere iki rüknü vardır. Bu rükünler yerine

gelmediği sürece hiçbir kimse tevhîd üzere Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya îmân etmiş sayılmaz ve Müslüman olamaz. Zîrâ müşrik, kelime-i tevhîdin isbât ettiğini nefyeden, nefyettiğini de isbât eden kimsedir.

4. Nefiy; inkâr etmek, reddedip yok kılmaktır. Kelime-i tevhîdin "lâ ilâhe/ilâh yoktur" kısmıdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"İlâhınız bir tek ilâhtır. O'ndan başka ibâdete lâyık ilâh yoktur."*** [el-Bakara: 2/163]

"Her kim tâğûtu reddederek Allâh'a îmân ederse, kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulpa yapışmıştır." [el-Bakara: 2/256]

"Lâ ilâhe" cümlesinin gereği olarak öncelikle Allâh'u Teâlâ'dan başka kendisine tapınılan şeyleri yani tâğûtları, sahte ve bâtıl ilâhları reddetmek, müşriklerin bunlar

için yaptıkları ibâdetleri tüm çeşitleriyle terk etmek îmânın sıhhati için farzdır. Bu farz yerine gelmeden kelime-i tevhîdi söylemek kişiye fayda vermez; Müslüman olmasını sağlamadığı gibi Cehennemden de korumaz. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Her kim 'lâ ilâhe illallâh' der ve Allâh'tan başka tapılan şeyleri de reddederse onun malı ve kanı haram olur. Hesâbı ise Allâh'a âittir."** [Müslim (37); Taberânî (el-Kebîr: 8190)…]

5. İsbât; kabul etmek, reddetmeyip var kılmaktır. Kelime-i tevhîdin "illallâh/Allâh' tan başka" kısmıdır. Bu sebeble, "illallah" cümlesinin gereği olarak bir tek Allâh'a ibâdet etmek, îmânın sıhhati için farzdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"İşte Rabbiniz Allâh budur. O'ndan başka ilâh yoktur. O, her şeyin yaratıcısıdır.***

Öyleyse yalnız O'na ibâdet edin. Zîrâ O, her şeye vekîldir." [el-Enâm: 6/102]

"De ki: Şüphesiz benim namazım ve kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi Allâh içindir." [el-Enâm: 6/162]

6. Kelime-i tevhidin; ilim, yakîn, ihlâs, sıdk, muhabbet, inkıyâd ve kabul olmak üzere yedi şartı vardır. Bu şartlar yerine gelmeden hiçbir kimse Allâh'u Teâlâ'ya sahîh bir şekilde îmân etmiş olmaz.

7. İlim, lâ ilâhe illallâh'ın mânâsını bilmektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Bil ki! Allâh'tan başka ilâh yoktur."*** [Muhammed: 47/19]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Her kim lâ ilâhe illallâh'ın mânâsını bilerek ölürse Cennete girer."** [Müslim (43); Ahmed (464)…]

Bu kelimeyi mânâsını bilmeden söylemek, kişiye fayda vermez. Çünkü kelime-i tevhîdi mânâsını bilmeden söyleyen bir kimse, bu kelimenin neyi red, neyi de kabul ettiğini bilip, buna inanamaz.

8. Yakîn, lâ ilâhe illallâh sözüne ve gerektirdiği mânâlara kesin olarak inanmaktır. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Mü'minler ancak, Allâh'a ve Rasûlü'ne îmân edip, sonra da îmânlarında şüpheye düşmeyen Allâh yolunda malları ve canları ile cihâd eden kimselerdir. İşte onlar sâdıkların tâ kendileridir."*** [el-Hucurât: 49/15]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Lâ ilâhe illallâha ve benim Allâh'ın Rasûlü olduğuma şehâdet ederim. Allâh'ın huzûruna bu ikisinde şüphe etmeden çıkan kimse Cennete girer."** [Müslim (44); İbn Hibbân (6530)…]

Yakîn, şek ve şüpheye engeldir. Öyle ki yakîn sahibi bir kulun kalbinde bu söze ve gerektirdiği mânâlara dâir tereddüt ve şüphe asla bulunmaz.

9. İhlâs, lâ ilâhe illallâh sözünde ve gerektirdiği mânâlarda samimi olmaktır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hâlbuki onlara, dîni ancak Allâh'a has kılarak ve hanîfler olarak Allâh'a ibâdet etmeleri emredilmişti."*** [el-Beyyine: 98/5]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Kıyâmet günü benim şefâatimle insânların en mutlu olacak olanı, kalbinden -ya da içinden- ihlâs ile 'lâ ilâhe illallâh' diyen kimsedir."** [Buhârî (99); Ahmed (8858)…]

İhlâs, şirke engeldir. Âdetten ve taklitten uzak bir şekilde Allâh'u Teâlâ'ya karşı ihlâslı olmaktır.

10. Sıdk, lâ ilâhe illallâh sözünde ve gerektirdiği mânâlarda yalan ve aldatma olmadan doğru olmaktır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Doğruyu getiren ve onu tasdik edene gelince, işte onlar sadıklardır."*** [ez-Zûmer: 39/33]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Allâh'tan başka hakkıyla ibâdete lâyık hiçbir ilâhın olmadığına ve Muhammed'in O'nun kulu ve rasûlü olduğuna sıdkî/samimî bir kalble şâhitlik eden herkesi Allâh ateşe haram kılar."** [Buhârî (128); Müslim (53)…]

Sıdk, nifâka engeldir. Bu söze ve gerektirdiği mânâlara gerçekten inanmayı ve eğip bükmeden yaşamayı gerektirir.

11. Muhabbet, lâ ilâhe illallâh sözünü ve gerektirdiği mânâları sevmektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"İnsânlardan bazıları Allâh'tan başkasını Allâh'a eşler tutar, onları Allâh'ı sevdikleri gibi severler. Îmân edenler ise en çok Allâh'ı severler." [el-Bakara: 2/165]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Kimde üç şey bulunursa îmânın tadını bulur: Allâh ve Rasûlü'nü başka her şeyden çok sevmek; sevdiği kişiyi yalnızca Allâh için sevmek; küfre dönmeyi, ateşe atılmak kadar kötü görmek."** [Buhârî (16); Müslim (6)…]

Muhabbet, bu söze ve ehline buğzetmeye engeldir. Bu söze ve ehline buğuzedenlere buğuzetmeyi gerektirir.

12. İnkıyâd, lâ ilâhe illallâh sözünün gerektirdiği şeylere ister itikâdî, isterse de kavlî ve amelî olsun rızâ ile boyun eğmek ve teslim olmaktır. Allâh'u Teâlâ şöyle

buyurmaktadır: ***“Kim muhsin olarak kendini Allâh’a teslim ederse, o kopmayan bir kulpa yapışmıştır.”*** [Lukmân: 31/22]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **“Nefsim, elinde olan Allâh’a yemin ederim ki, arzusu benim getirdiğime tâbi olmadıkça hiç biriniz îmân etmiş olmaz.”** [İbn Ebî Âsım (es-Sünne: 15); İbn Batta (el-İbâne: 279)…]

İnkıyâd, bu sözü ve gerektirdiklerini terk etmeye engeldir. Teslimiyet ve boyun eğişin gereği olarak Allâh’u Teâlâ’nın rızâsını kazanmak amacıyla ihlâsla yapılan tüm ameller buna dâhildir.

13. Kabul, lâ ilâhe illallâh sözünü ve gerektirdiklerinin tümünü kabul etmektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Çünkü onlara: ‘Lâ ilâhe illallâh’ denildiği zaman, büyüklük taslarlardı. Ve:***

'Biz, mecnûn bir şâir için ilâhlarımızı mı terk edeceğiz?' derlerdi." [es-Sâffât: 37/35-36]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Allâh'ın benim aracılığımla gönderdiği hidâyet ve ilim, bol yağmura benzer. Bu yağmur bazen toprağın öyle bir kısmına isâbet eder ki bu kısım bereketlidir, suyu kabul eder, çayır ile bol ot yetiştirir. Bir kısmı da bir kayalık gibi olur, suyu üstünde tutar da Allâh insânları onunla faydalandırır. Bu sudan hem içerler hem de hayvanlarını sularlar, ekin ekerler. Diğer bir kısmı ise düz ve kaygandır. Ne suyu tutar, ne çayır bitirir. Allâh'ın dînini anlayıp da Allâh'ın benim aracılığımla gönderdiğinden yararlanan, bunu öğrenen ve öğreten kimse ile bunu duyduğu vakit kibrinden kafasını kaldırmayan ve Allâh'ın benim aracılığımla gönderdiği**

hidâyeti kabul etmeyen kişinin misâli işte budur.” [Buhârî (79); Müslim (2282)…]

Kabul, bu sözü ve gerektirdiklerini yalanlamaya ve inkâr etmeye engeldir.

14. Lâ ilâhe illallâh sözünü söyleyip de onun rükün ve şartlarını ihlâl eden kimse müşriktir. Böyle kimselerle onlar tevhîdi tâm olarak yerine getirinceye kadar -güç nispetinde- mücâdele etmek farzdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Fitne kalmayıncaya ve dînin hepsi Allâh’ın oluncaya kadar onlarla savaşın.”*** [el-Enfâl: 8/39]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **“Her kim ‘lâ ilâhe illallâh’ der ve Allâh’tan başka tapılan şeyleri de reddederse onun malı ve kanı haram olur. Hesâbı ise Allâh’a âittir.”** [Müslim (37); Taberânî (el-Kebîr: 8190)…]

15. İslâm şerîatinin zâhir ve mütevâtir hükümleriyle amel etmekten imtina eden fırkalar, kelime-i tevhîdi söyleseler ve bir kısmıyla amel etseler bile şerîatın tamâmına sarılmadıkları sürece güç nispetinde onlarla savaşmak farzdır. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Allâh'tan başka hak ilâh bulunmadığına, Muhammed'in Allâh'ın Rasûlü olduğuna şehâdet edip, namazı dosdoğru kılıncaya ve zekâtı hakkıyla verinceye kadar insânlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıkları takdirde, kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. İslâm'ın gerektirdiği haklar ise bunların dışındadır. Onların gizli hallerinin hesâbı Allâh'a âittir."** [Buhârî (25); Müslim (36)…]

İBÂDET

1. İbâdet, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın sevdiği ve râzı olduğu, zâhirî ve bâtınî bütün fiil ve sözleri içine alan kapsamlı bir isim olup, O'nun emrettiği şeylere bağlanmak ve nehyettiği şeylerden de kaçınmak sûretiyle itaatte bulunarak sevgi ve tâzim ile O'na boyun eğmektir.

2. İbâdetler zâhirî ve bâtınî olmak üzere iki kısımdır. İster zâhirî isterse de bâtınî olsun her türlü ibâdet ancak Allâh'u Teâlâ'ya edilir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh'a ibâdet edin ve O'na hiçbir şeyi şirk koşmayın."*** [en-Nisâ: 4/36]

Allâh'u Teâlâ'dan başkasına ibâdet etmek şirktir. Fâili de âlim yahut câhil, te'vîl ehli yahut nübüvvetin izlerinin silinmeye yüz tuttuğu bir dönemde yaşayan kimselerden olsun farketmeksizin müşriktir.

3. Zâhirî ibâdetler, dil, beden ve malla yapılan ibâdetlerdir. Namaz, oruç, zekât, hac, kurban, adak ve hüküm istemek gibi ibâdetler zâhirîdir.

4. Bâtınî ibâdetler, kalb ile yapılan ibâdetlerdir. Duâ etmek, yardım istemek, sığınmak ve tevekkül gibi ibâdetler bâtınidir.

5. İbâdetlerin Allâh Subhânehu ve Teâlâ katında kabul edilmesinin üç şartı vardır. Bunlar: İslâm, ihlâs ve mutabaattır. Bu şartlar tamâm olmadan yapılan ibâdetler hiçbir kimseden kabul edilmez.

6. İbâdetlerin geçerli olmasının birinci şartı İslâm'dır. Müslüman olmayan bir kimsenin ibâdet cinsinden yaptığı veya yapacak olduğu herhangi bir amel kendisinden asla kabul edilmez. Allâh Subhânehu ve

Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Erkek veya kadın, her kim mü’min olarak sâlih bir amel işlerse, onu mutlaka güzel bir hayat ile yaşatırız ve mükâfatlarını yapmakta olduklarının en güzeli ile veririz.”*** [en-Nahl: 16/97]

“Her kim îmânı kabul etmezse onun (bütün) amelleri boşa çıkar. Ve o, âhirette hüsrâna uğrayanlardan olur.” [el-Mâide: 5/5]

Şirk ve küfür, yapılan ibâdetleri rükünlerine uygun olarak yapılmış olsalar bile geçersiz kılar. Şirk ve küfürden uzak olmayan kimselerin yaptığı hiçbir ibâdet kabul edilmez ve bunlara karşılık olarak mükâfat veya ecir de verilmez. Allâh’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Andolsun, sana ve senden önceki peygamberlere şöyle vahyedildi: Eğer Allâh’a şirk koşacak olursan, şüphesiz amellerin boşa çıkar ve elbette hüsrâna uğrayanlardan olursun.”*** [ez-Zûmer: 39/65]

"Küfredenlere gelince, yıkım onlara olsun! Allâh, onların amellerini boşa çıkarmıştır." [Muhammed: 47/8]

7. İbâdetlerin geçerli olmasının ikinci şartı ihlâs yani ibâdetin sadece Allâh'u Teâlâ için yapılmasıdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hâlbuki onlara, dîni ancak Allâh'a has kılarak ve hanîfler olarak Allâh'a ibâdet etmeleri emredilmişti."*** [el-Beyyine: 98/5]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: Ben ortakların şirkten en müstağni olanıyım. Kim bir amel yapar, buna benden başkasını da ortak kılarsa, onu ortağıyla başbaşa bırakırım."** [Müslim (2985); İbn Mâce (4202)…]

8. İbâdetlerin geçerli olmasının üçüncü şartı mutabaat yani Rasûlullâh sallallâhu

aleyhi ve sellem'in bildirdiği esaslara uygun olarak yapılmasıdır. Aksi halde ibâdet cinsinden yapılan hiçbir amel ibâdet olarak kabul edilmez. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Rasûl size ne verdiyse onu alın, neyi de size yasak ettiyse ondan vazgeçin. Allâh'tan korkun. Şüphesiz, Allâh'ın azâbı çetindir."*** [el-Haşr: 59/7]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Her kim, dînimizde olmayan bir amel işlerse, işlediği o amel merdûddur."** [Buhârî (2697); Müslim (1718) ...]

9. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'den sonra dîne ilâve edilmeye çalışılan her amel bid'âttır. Zîrâ bid'ât, sonradan ortaya konulan ve Allâh'a daha çok ibâdet etmek maksadını taşıyan dîn görünümlü bir yoldur.

10. Bid'âtın, hasene ve seyyie gibi kısımları yoktur. Her bid'ât sapıklık ve her sapıklıkta ateştedir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Sözlerin en hayırlısı Allâh'ın Kitâbı'dır. Yolların en hayırlısı da Muhammed'in yoludur. İşlerin en kötüsü sonradan çıkarılandır. Her bid'ât sapıklıktır. Her sapıklıkta ateştedir."** [Müslim (867); Nesâî (1578)...]

11. İbâdetler, ancak Kur'ân ve Sünnet'ten bir delîl ile sâbit olur. Aklın bunda hiçbir payı yoktur. Kur'ân ve Sünnet'ten delîli olmayan şey, ibâdet olarak kabul edilmez. Kendisiyle de hiçbir sûrette amel edilmez. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Her kim, dînimizde olmayan bir şey ihdâs ederse (uydurursa), ihdâs ettiği o şey merdûddur."** [Buhârî (2697); Müslim (1718) ...]

TÂĞÛTU REDDETMEK

1. Tâğût, Allâh Subhânehu ve Teâlâ dışında kendisine ibâdet edilen ve buna râzı olan şeydir.

2. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dan başkasına ibâdete çağıran şeytân, kendisine tapılan put, gaybı bildiğini iddia eden kâhin, sihir yapan sihirbaz, dîndar kılığına girerek insânları Allâh'ın yolundan saptıran belâm, Allâh'ın hükümlerine mukâbil olmak üzere kanun ve yasa belirleyen ve bunlarla hükmeden idâreciler başlıca tâğûtlardır. Bunların içinde ümmet için en tehlikeli olanı Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın hükümlerine mukâbil olmak üzere kanun ve yasa belirleyen ve bunlarla hükmeden idârecilerdir.

3. Her kavmin tâğûtu, Allâh'u Teâlâ'nın ve Rasûlü'nün kanunlarıyla hükmetmeyen,

Allâh'tan başka kendisine muhâkeme olunan, ibâdet edilen ve Allâh'ın emrine dayanmaksızın, Allâh'a itaat etmeksizin kendisine tâbi olunanlardır.

4. Peygamberlerin kavimlerine gönderiliş nedeni tâğûtları reddetmek ve Allâh'ı tevhîd etmektir. Tüm peygamberler buna çağırmış ve bunun için mücâdele etmiştir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Andolsun, biz her ümmete: 'Allâh'a kulluk edin ve tâğûttan kaçının' diye bir rasûl gönderdik. Böylelikle, onlardan kimine Allâh hidâyet verdi, onlardan kiminin üzerine de sapıklık hak oldu. Artık, yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların sonunun ne olduğunu görün."*** [en-Nahl: 16/36]

5. Allâh'u ve Teâlâ'nın âdemoğluna farz kıldığı ilk emir tâğûtları reddederek Allâh'a tevhîd üzere îmân etmektir. Hiçbir kimse

tâğûtu tüm cüzleriyle birlikte reddetmeden Allâh'u Teâlâ'ya sahîh bir şekilde îmân etmiş olmaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"O halde her kim tâğûtu reddederek Allâh'a îmân ederse, kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulba yapışmıştır."*** [el-Bakara: 2/256]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Her kim lâ ilâhe illallâh (Allâh'tan başka hak ilâh yoktur) der ve Allâh'tan başka tapılan şeyleri de (tâğûtları) reddederse onun malı ve kanı haram olur. Hesâbı ise Allâh'a kalmıştır."** [Müslim (37); Taberânî (el-Kebîr: 8190)…]

6. Tâğûtu reddederek Allâh'u Teâlâ'ya îmân eden bir kimse kopması mümkün olmayan sapasağlam bir kulba yapışmış ve Allâh katından büyük bir müjde ile müjdelenmiştir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle

buyurmaktadır: ***“Tâğûttan, ona ibâdet etmekten kaçınan ve içtenlikle Allâh’a yönelenler için müjde vardır. O hâlde, kullarımı müjdele!”*** [ez-Zûmer: 39/17]

7. Tâğûtun velâyeti, muhâkemesi, savunuculuğu ve itaati onun reddedilmesi gerekli olan cüzleridir.

Cüz, bir şeyi oluşturan aslî parçalardan her biridir. Ondan ayrılarak farklı bir hükme tâbi tutulmaz. Bu nedenle tâğûtu, tüm cüzleriyle birlikte reddetmeyen bir kimse, kelime-i şehâdeti de söylese, namaz kılıp hacca da gitse, tâğûtu kendisinden istendiği şekilde reddetmiş sayılmaz. Bilakis o, reddetmekle emrolunduğu tâğûta îmân etmiş bir kimsedir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Onlar, tâğûta ve cibte îmân ediyorlar.”*** [en-Nisâ: 4/51]

8. Tâğûtun velâyetinin reddedilmesi, onu hiçbir surette velî edinmemekle, Müslümanlar üzerine emredici bir konuma getirmemekle ve dost olarak kabul etmemekle gerçekleşir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, îmân edenlerin velîsidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kâfirlerin velîleri ise tâğûttur. Onları aydınlıktan çıkararak karanlıklara sokarlar. İşte bunlar, Cehennemliklerdir. Onlar orada ebedî kalırlar."*** [el-Bakara: 2/257]

9. Tâğûtun muhâkemesinin reddedilmesi, ondan büyük ya da küçük, açık ya da kapalı fark etmeksizin hiçbir mesele hakkında hüküm istememekle gerçekleşir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Sana indirilene ve senden önce indi-***

rilene gerçekten îmân ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tâğûta muhakeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytân da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor." [en-Nisâ: 4/60]

10. Tâğûtun savunuculuğunun reddedilmesi, onu hiçbir sûrette ve şekilde korumamakla ve yardım etmemekle gerçekleşir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Îmân edenler Allâh yolunda savaşırlar; kâfirler ise tâğût yolunda savaşırlar. Öyleyse şeytânın dostlarıyla savaşın. Hiç şüphesiz, şeytânın hilesi pek zayıftır."*** [en-Nisâ: 4/76]

11. Tâğûtun itaatinin reddedilmesi, şer'î olan herhangi bir meselede ona itaat etmemekle gerçekleşir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Allâh***

katında, kesinleşmiş bir cezâ olarak bundan daha kötüsünü size haber vereyim mi? Allâh'ın kendisine lanet ettiği, ona karşı gazâblandığı ve onlardan maymunlar ve domuzlar kıldığı ile tâğûta ibâdet edenler; işte bunlar, yerleri daha kötü ve dümdüz yoldan daha çok sapanlardır." [el-Mâide: 5/60]

12. Tâğûtu reddetmenin keyfiyeti şöyledir: Kişi kalbiyle tüm tâğûtlardan nefret etmeli, onların yok olmalarını istemeli ve onlara karşı kalbinde sevgi bulundurmamalıdır. Bunu diliyle ifâde etmeli ve organlarıyla kalbinin ve dilinin ikrârını yalanlamamalıdır. Bu da tâğûtları ve tâğûtlara ibâdet edenleri tekfîr etmekle, onlara düşmanlık ederek buğzetmekle, onları velî edinmemekle, onlardan hüküm istememekle, onları desteklememekle, onların savunuculuğunu yapmamakla ve onlara şer'î olan herhangi bir

meseledе asla itaat etmemekle gerçekleşir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Muhakkak ki İbrâhîm ve onunla birlikte olanlarda sizin için güzel bir örnek vardır. Hani onlar kavimlerine demişlerdi ki: Biz sizden ve Allâh'ı bırakıp taptıklarınızdan beriyiz. Sizi tekfîr ediyoruz. Siz bir tek Allâh'a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve buğz başlamıştır."*** [el-Mumtehine: 60/4]

Bunlar yerine gelmeden dil ile kelime-i şehâdeti söylemek kişiye fayda sağlamaz ve Müslüman olması için yeterli olmaz.

13. Tâğûtu reddetmek, ancak onu tekfîr etmekle mümkündür. Kişi, tâğût olduğu şer'an sâbit ve bilinen bir kimseyi ve tekfîr etmeden Allâh'a tevhîd üzere îmân etmiş sayılmaz. Bu, kendisinde hiçbir kapalılık bulunmayan bir hükümdür.

HÂKİMİYET

1. Hâkimiyet, tüm kudret ve kuvvet sâhiblerine engel ve üstün olmakla beraber, hüküm verme, kanun ve nizam belirlemede tek yetkili olmaktır.

2. Hâkimiyet kayıtsız ve şartsız Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya âittir. O, şöyle buyurmaktadır: ***"İyi bilin ki! Yaratmak da, emretmek de O'na âittir. Âlemlerin Rabbi olan Allâh ne yücedir."*** [el-Arâf: 7/54]

"İyi bilin ki hüküm yalnız Allâh'ındır." [el-Enâm: 6/62]

"Hüküm veren Allâh'tır. O'nun hükmünü gözden geçirecek hiç kimse yoktur." [er-Rad: 13/41]

"Allâh'tan başka hak ilâh yoktur. İlkte ve sonda hamd O'na mahsustur. Hüküm de yalnızca O'nundur." [el-Kasas: 28/70]

Kanun ve yasaları, helal ve haramları belirleyen yalnızca Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dır. Bunda hiçbir beşerin hakkı ve payı yoktur. Kişi hâkimiyeti kayıtsız ve şartsız olarak Allâh'a vermedikçe tâğûtu reddederek Allâh'a îmân etmiş sayılmaz.

3. Haram, Allâh'u Teâlâ'nın haram (yasak) kıldığıdır. Helâl de yine O'nun helâl (serbest) kıldığıdır. Her kim bunu değiştirmeye kalkarsa kendini âlemlerin rabbi olan Allâh'u Teâlâ'ya denk tutarak şirk koşmuş olur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez."*** [el-Kehf: 18/26]

4. Her kim, Allâh'ın haram kıldığını helâl, helâl kıldığını da haram kılma noktasında âlimlere yahut yöneticilere tâbi olursa Allâh'tan başka rabler edinmiş olur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

"Onlar, Allâh'ı bırakıp haham ve rahiplerini rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesîh'i de... Oysa onlar, tek ve bir olan ilâha, Allâh'a ibâdet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilâh yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden münezzehtir." [et-Tevbe: 9/31]

Adiy bin Hâtim radîyallâhu anh şöyle demiştir: **"Boynumda altından bir haç olduğu halde Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in yanına geldim. Bana: 'Ey Adiy! Bu putu üzerinden at' buyurdular. O sırada: *'Onlar, Allâh'ı bırakıp haham ve rahiplerini rabler edindiler…'* âyetini okuyordu. Ben: 'Bizler onlara ibâdet ediyor değiliz' dedim. O da: 'Allâh'ın helâl kıldığını onlar haram sayınca, siz de haram saymıyor musunuz? Yine onlar, Allâh'ın ha-**

ram kıldığını helâl sayınca, siz de helâl saymıyor musunuz?' dedi. Ben de: 'Evet' dedim. Bunun üzerine şöyle buyurdu: İşte bu, onlara ibâdettir." [Tirmizî (3095); Taberânî, (Mu'cemu'l-Kebîr: 17/92)…]

5. Hâkimiyeti yani kanun ve yasa belirleme hakkını Allâh'tan başkasına vermek şirktir. Bunun yazı yahut söz, seçim yahut devrim ile olması arasında fark yoktur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hüküm vermek yalnızca Allâh'a âittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye ibâdet etmemenizi emretmiştir."*** [Yûsuf: 12/40]

6. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın hükümleri haricinde kanun ve yasa yapmak, bunlarla hükmetmek ve bunlardan hüküm istemek küfürdür. Bu fiillerin hükümleri birbirinden ayrılmaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Onlar, hâlâ câhiliye***

devrinin hükmünü mü istiyorlar? Yakînen bilen bir kavim için Allâh'tan daha güzel hüküm veren kim vardır?" [el-Mâide: 5/50]

7. Her kim Allâh'u Teâlâ'nın hükümleriyle hükmetmez yahut muhâkeme olmaz ise tâğûtun hükümleriyle hükmetmiş yahut ona muhâkeme olmuş demektir. Böylelikle o, reddetmekle emrolunduğu tâğûta îmân etmiş olur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Bunlar, tâğûta muhakeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı."*** [en-Nisâ: 4/60]

"Onlar, tâğûta ve cibte îmân ediyorlar." [en-Nisâ: 4/51]

8. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın hükümlerinin yerine geçmek üzere kanun ve yasa yapanlar ve bunlarla hükmedenler kâfirdir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Yoksa onların birtakım ortakları mı***

var ki, Allâh'ın izin vermediği şeyleri, dînden kendilerine teşrî ettiler?" [eş-Şûrâ: 42/21]

"Her kim Allâh'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir." [el-Mâide: 5/44]

Böyle kimselerin Allâh'u Teâlâ'nın hükümlerine inanıyor olması, yaptıkları işi kötü görmeleri ve Allâh'ın hükümlerinin üstünlüğünü kabul etmeleri kendilerini kâfir olmaktan kurtarmaz.

9. Tâğûtlara muhâkeme olan, onlardan her hangi bir meselede hüküm isteyen kişi, -ikrâh hali müstesnâ- Allâh'a ve âhiret gününe îmân iddiasında yalancı olan kimsedir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allâh'a ve âhiret gününe gerçekten îmân ediyorsanız onu***

Allâh'a ve Rasûlü'ne (Kur'ân ve Sünnet'e) götürün; bu hem hayırlı, hem de netice bakımından daha güzeldir." [en-Nisâ: 4/59]

Böyle bir kimse şeytâna tâbi olarak itaatte ve teşrîde Allâh'u Teâlâ'ya şirk koşmuştur. İnkâr edilmesi gerekli olan tâğûtu inkâr etmemiş, bilâkis ona îmân etmiştir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Sana indirilene ve senden önce indirilene gerçekten îmân ettiklerini zannedenleri görmüyor musun? Bunlar, tâğûta muhakeme olmayı istiyorlar. Oysa onlar onu reddetmekle emrolunmuşlardı. Şeytân da onları uzak bir sapıklıkla saptırmak istiyor."*** [en-Nisâ: 4/60]

"Hayır! Senin Rabbine andolsun ki; onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir

teslimiyetle boyun eğmedikçe îmân etmiş olmazlar." [en-Nisâ: 4/65]

10. Tâğûttan hükmü istenen şeyin büyük yahut küçük, açık yahut kapalı bir mesele olması, hüküm istenen yerin ise İslâm ülkesi yahut küfür ülkesi olması arasında bir fark yoktur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hakkında ihtilâfa düştüğünüz (büyük-küçük) herhangi bir şeyin hükmü Allâh'a âittir."*** [eş-Şûrâ: 42/10]

"Eğer herhangi bir şeyde anlaşmazlığa düşerseniz Allâh'a ve âhiret gününe gerçekten îmân ediyorsanız onu Allâh'a ve Rasûlü'ne götürün." [en-Nisâ: 4/59]

11. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın hükümleriyle hükmedilmeyen her neresi olursa olsun, orası İslâm ülkesi değildir. Küfür, zulüm ve fısk ülkesidir.

ŞEFÂAT

1. Şefâat, kıyâmet günü Allâh'u Teâlâ'nın izin verdiği kimselerin, günahlarının bağışlanması ve Cennete girmeleri husûsunda kendilerine izin verilen kimseler için Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya duâ etmeleridir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Her peygamberin kabul edilen duâsı vardır. Ben bu hakkımı âhirette ümmetime şefâat için saklıyorum."** [Buhârî (6304); Müslim (334)…]

2. Şefâatin tümü Allâh'a âittir. Hiçbir kimse; melek ya da peygamber, velî ya da şehit bu konuda herhangi bir söz veya pay sâhibi değildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Şefâat tümüyle Allâh'ındır."*** [ez-Zumer: 39/44]

3. Allâh Subhânehu ve Teâlâ katında şefâatin gerçekleşip kabul edilmesinin üç

şartı vardır. Bu şartlar gerçekleşmediği sürece hiçbir kimse, kimse için şefâat edemeyecek; hiçbir kimseden şefâat kabul edilmeyecektir.

4. Şefâat edecek kimselerden Allâh'u Teâlâ'nın râzı ve hoşnut olması, şefâatin birinci şartıdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Rahmân'ın yanında söz almış olanlardan başkası şefâat yetkisine sâhib olmayacaktır."*** [Meryem: 19/87]

"Allâh'ı bırakıp da ibâdet ettikleri şeyler şefâate sâhib değildirler. Şefâate ancak, bilerek hakka şâhitlik edenler sâhibtir." [ez-Zuhruf: 43/86]

Allâh'u Teâlâ katında şefâat etme yetkisine sâhib olacak olanlar, peygamberler ve melekler başta olmak üzere bilerek hakka şâhitlik edenler; sıddıklar, âlimler, şehitler ve mü'minlerdir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ

şöyle buyurmaktadır: ***"O'nu bırakıp taptıkları şeyler şefâat edemezler. Ancak bilerek hakka şâhitlik edenler şefâat edebilirler."*** [ez-Zuhruf: 43/86]

5. Şefâat edilecek kimselerden Allâh'u Teâlâ'nın râzı ve hoşnut olması, şefâatin ikinci şartıdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Onlar, Allâh'ın râzı olduğu kimselerden başkasına şefâat etmezler ve hepsi O'nun korkusuyla titrerler."*** [el-Enbiyâ: 21/28]

"O gün, Rahmân'ın izin vereceği ve sözünden râzı olacağı kimseden başkasının şefâati fayda vermez." [Tâhâ: 20/109]

Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın kendilerine şefâat edilmesinden râzı olacağı kimseler, her ne kadar günahkâr da olsalar tevhîd üzere ölen kullarıdır. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur:

“Benim şefâatim ümmetimden büyük günah sâhibleri içindir.” [Ebû Dâvud (4739); Tirmizî (2435)…]

Allâh’u Teâlâ’nın kendilerine şefâat edilmesinden râzı olmayacağı kimseler ise şirk ve küfür ehlidir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem Müslümanların büyük günah sâhibleri hakkında kendisine izin verildikten sonra şefâat edecek ve onların bağışlanmalarını Allâh Subhânehu ve Teâlâ’dan isteyecektir. Şirk ve küfür üzere ölenler ise bu şefâatten yararlanamayacaklar ve asla bağışlanmayacaklardır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Artık şefâat edenlerin şefâati onlara fayda vermez.”*** [el-Müddessir: 74/48]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **“Her peygamberin kabul edilen duâsı vardır. Ben bu hakkımı**

âhirette ümmetime şefâat için saklıyorum. Allâh'ın izniyle şefâatime, ümmetimden Allâh'a hiçbir şeyi şirk koşmadan ölenler nâil olacaktır." [Müslim (338); İbn Mâce (4307)…]

6. Şefaat edecek kimseye Allâh Subhânehu Teâlâ'nın şefâat edebilmesi için izin vermesi, şefâatin üçüncü şartıdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh'ın izni olmadan O'nun katında kim şefâat edebilir?"*** [el-Bakara: 2/ 255]

"Göklerde nice melekler vardır ki onların şefâatleri; ancak Allâh'ın izniyle, dilediği ve hoşnut olduğu kimselere yarar sağlar." [en-Necm: 53/26]

7. Her kim kendisi ile Allâh'u Teâlâ arasına aracılar koyar onlara duâ ve tevekkül eder, yardım ve şefaat isterse kâfir olur. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh'ı***

bırakıp da kıyâmet gününe kadar kendisine cevâb veremeyecek şeylere duâ edenden daha sapık kim olabilir? Ve onlar, bunların duâlarından habersizdirler. İnsânlar toplandığında, o taptıkları kendilerine düşman olurlar ve onların ibâdetlerini de inkâr ederler.” [el-Ahkâf: 46/5-6]

“O yakarıp durdukları da Rabblerine yaklaşmak için vesîle ararlar. O’nun rahmetini umar ve azâbından korkarlar. Zîrâ Rabbinin azâbı gerçekten korkulmaya değerdir.” [el-İsrâ: 17/57]

Aracı edinmek, kişinin Allâh’ın katında söz ve itibar sâhibi kabul ettiği birisini ya da bir şeyi, Allâh ile kendisi arasında vasıta kılarak ona duâ ya da tevekkül etmesi, ondan yardım beklemesi yahut şefâat istemesidir.

VELÂ VE BERÂ

1. Velâ, Allâh Subhânehu ve Teâlâ için sevmek; söz, fiil ve niyet ile birlikte Allâh'ın sevdiklerini sevmek, onlara yakın olmak, onların tarafında bulunmak ve onları dost edinmektir.

2. Berâ, Allâh Subhânehu ve Teâlâ için buğzetmek; söz, fiil ve niyet ile birlikte Allâh'ın sevmediklerine buğzetmek, onlardan uzak olmak ve onlara düşmanlık etmektir.

3. Allâh için sevmek ve Allâh için buğzetmek İslâm Dîni'nin en önemli esaslarından biridir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Îmânın en güçlü ve güvenilir kulbu, Allâh için sevmek ve yine Allâh için buğzetmektir."** [İbn Ebî Şeybe (321); Taberânî (el-Kebîr: 10357)…]

"Kim, Allâh için sever ve Allâh için buğzederse, Allâh için verir ve Allâh için vermezse îmânı kemâle erdirmiştir." [Ebû Dâvud (4681); Taberânî, (Evsât: 9083)...]

4. Müslümanlar Müslümanların, kâfirler ise kâfirlerin velîleridir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velîleridirler."*** [et-Tevbe: 9/71]

"Kâfirler birbirlerinin velîleridir." [el-Enfâl: 8/73]

Bu itibarla Müslümanlar kâfirleri kendilerine velî edinemezler. Akrabalık bağı olarak en yakınları dahi olsalar onları kendilerine dost ve sırdaş, yardımcı ve yetkili edinemezler. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ey îmân edenler! Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları velî (dost, yardımcı, sırdaş) edinmeyin. Siz***

onlara sevgi gösteriyorsunuz. Hâlbuki onlar size gelen hakkı inkâr ettiler.” [el-Mümtehine: 60/1]

“Allâh’a ve âhiret gününe îmân eden bir toplumun; (bizzat) babaları, oğulları, kardeşleri veya yakınları dahi olsa, Allâh’a ve Rasûlü’ne muhâlefet eden kimseler için bir sevgi beslediklerini göremezsin. İşte Allâh onların kalblerine îmânı yazmış ve onları kendi katından bir ruh ile desteklemiştir.” [el-Mücâdele: 58/22]

5. Mutlak sevgi ve yardım ancak mü’minler içindir. Allâh’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Sizin velîniz, ancak Allâh, O’nun Rasûlü, rükû ediciler olarak namaz kılan ve zekâtı veren mü’minlerdir. Kim Allâh’ı, Rasûlü’nü ve îmân edenleri velî edinirse, hiç şüphesiz galip gelecek olanlar, Allâh’ın taraftarlarıdır.”*** [el-Mâide: 5/55-56]

6. Mutlak buğuz ve düşmanlık sadece kâfirler içindir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ey îmân edenler! Eğer küfrü îmâna tercih ederlerse, babalarınızı ve kardeşlerinizi bile velî (dost, yardımcı, lider) edinmeyin. İçinizden kim onları velî edinirse, işte onlar, zâlimlerin tâ kendileridir."*** [et-Tevbe: 9/23]

Buğuz ve düşmanlığı en çok hak edenler tâğûtlar ve tâğûtî sistemlerdir. Sonra da bunların dostları ve yardımcılarıdır.

7. Hiçbir Müslüman'a mutlak olarak buğzetmek ve düşmanlık göstermek, onu tamâmen terk etmek yahut onun şeref ve haysiyetini zedelemek câiz değildir. Günahkâr bile olsa ona ancak günahı kadar buğzedilir. Îmânından ve güzel amellerinden dolayı da sevgi ve dostluk beslenir. Zîrâ İslâm kardeşliği işlenen günah küfre

varmadığı sürece devam eder. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Muhammed, Allâh'ın Rasûlü'dür. Onunla beraber bulunanlar kâfirlere karşı çok şiddetli, kendi aralarında pek yumuşak ve gayet merhametlidirler."*** [el-Fetih: 48/29]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Müslüman, Müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu (zâlime) teslim etmez. Kim, Müslüman kardeşinin bir ihtiyacını giderirse Allâh da onun bir ihtiyacını giderir. Kim, Müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, bu sebeble Allâh da onu kıyâmet günü sıkıntılarının birinden kurtarır. Kim, bir Müslümanın bir kusûrunu örterse, Allâh da kıyâmet günü onun kusûrunu örter."** [Buhârî (2442); Müslim (2580)…]

8. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, kâfirlere

hiçbir dönemde velâyet yetkisi tanımamıştır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, mü'minlere karşı kâfirlere asla yol vermeyecektir."*** [en-Nisâ: 4/141]

Kâfirlere, müşrik ve mürtedlere velâyet vermek küfürdür. Bunun söz ya da yazı, fiil ya da niyet ile olması arasında fark yoktur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Eğer onlar Allâh'a, Nebî'ye ve ona indirilene (Kur'ân'a) inanıyor olsalardı, onları (kâfirleri) velî edinmezlerdi. Fakat onlardan birçoğu fâsık kimselerdir."*** [el-Mâide: 5/81]

9. Kişinin sevdiği, dost olduğu, savunduğu, şer'î olarak itaat ettiği, emri altına girdiği, kendisi üzerinde karar alma yetkisi verdiği ve muhâkeme olduğu kişi, kurum ya da kuruluş velâyet yetkisi verdiği yerdir. Bu itibarla Müslümanların velîsi Allâh

Subhânehu ve Teâlâ'dır. Çünkü Müslümanlar, O'na boyun eğerek O'nun ilâhlığını kabûl ederler. O'nun gönderdiği dîni tasdik edip, kanunlarını benimseyerek uygularlar ve Allâh Subhânehu ve Teâlâ'yı her halukârda kendilerine dost kabul ederler.

Kâfirlerin velîsi ise tâğûttur. Çünkü kâfirler, Allâh'u Teâlâ'nın dînine boyun eğmezler ve O'nun kanunlarını reddederler. O'nu kendilerine dost edinmezler. Kâfirler, idâre ve yaşam şeklinde, kanun ve nizam belirlemede Allâh'ın değil de, kendileri gibi beşer olanlara tâbi olarak tâğûtların velâyetini Allâh'ın velâyetine tercih ederler. Böylece velîleri olan tâğûtlar gibi Cehennem ateşinde ebediyen kalmayı hak ederler. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, îmân edenlerin velîsidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. Kâfirlerin***

velîleri ise tâğûttur. Onları aydınlıktan çıkararak karanlıklara sokarlar. İşte bunlar, Cehennemliklerdir. Onlar orada ebedî kalırlar.” [el-Bakara: 2/257]

10. Kâfirleri ve tâğûtları yüceltmek, onlara saygı göstermek ve onları övmek, İslâm’a karşı küfrün; Müslümanlara karşı kâfirlerin safında olmak, onların bekâsı ve düzenlerinin kuvvetlenmesi adına görev almak, Müslümanların gizli hallerini onlara haber vermek onlara velâyet vermektir. Böyle bir amelin sâhibi Müslüman olduğunu söylese bile kâfirdir. Allâh’u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Ey îmân edenler! Yahûdî ve Hristiyanları velîler edinmeyin! Onlar birbirlerinin velîleridirler. Sizden kim onları velî edinirse, muhakkak o da onlardandır. Şüphesiz Allâh, zâlimler topluluğuna hidâyet vermez.”*** [el-Mâide: 5/51]

"Mü'minler, mü'minleri bırakıp da kâfirleri velîler edinmesinler. Kim böyle yaparsa, Allâh'tan hiçbir şey (yardım-bağlantı) yoktur." [Âli İmrân: 3/28]

11. Kâfirler Müslümanlar üzerine yönetici; söz sahibi, karar verici ve emredici olamazlar. Zîrâ bu, onlara velâyet vermek demektir. Bu nedenle Müslümanların her nerede yaşarlarsa yaşasınlar içlerinden ehil bir kimseyi kendilerine yönetici olarak seçmeleri farzdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ey îmân edenler! Allâh'a ve Rasûlü'ne itaat edin. Ve sizden olan ulu'l-emre de itaat edin."*** [en-Nisâ: 4/59]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Üç kişi yolculuğa çıktığı zaman içlerinden birini emîr seçsinler."** [Ebû Dâvud (2608); İbn Hibbân (2132)…]

12. Müslüman olan yöneticilere emrettikleri şeyde Allâh'u Teâlâ'ya isyân olmadığı sürece hoşa gitsin yahut gitmesin -velâyetin bir gereği olarak- itaat etmek farzdır. İsyân etmek ise haramdır. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Müslüman kişinin kendisine bir masiyet emredilmediği sürece sevdiği ve hoşlanmadığı husûslarda dinlemesi ve itaat etmesi üzerine bir yükümlülüktür. Masiyet emredildiğinde ise dinlemek ve itaat etmek yoktur."** [Buhârî (7144); Müslim (1839)…]

13. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın dînine karşı savaş açan, Müslümanları yaşadıkları yerlerden çıkaran, hapseden, baskı uygulayan ve katleden kâfirlerle güç nispetinde savaşmak farzdır. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Sizinle savaşanlara karşı***

Allâh yolunda savaşın (ancak) aşırı gitmeyin. Elbette Allâh aşırı gidenleri sevmez. Onları, bulduğunuz yerde öldürün ve sizi çıkardıkları yerden siz de onları çıkarın." [el-Bakara: 2/190-191]

14. İslâm'a ve de Müslümanlara düşmanlık etmeyen kâfirlere çeşitli iyiliklerde bulunmak ise câizdir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, sizinle dîn konusunda savaşmayan, sizi yurtlarınızdan sürüp çıkarmayanlara iyilik yapmanızdan ve onlara adâletli davranmanızdan sizi sakındırmaz. Çünkü Allâh, âdil davrananları sever. Allâh, ancak dîn konusunda sizinle savaşanları, sizi yurtlarınızdan sürüp çıkaranları ve sürülüp çıkarılmanız için destek verenleri velî edinmenizden sakındırır. Kim onları velî edinirse, artık onlar zâlimlerin tâ kendileridir."*** [el-Mümtehine: 60/8-9]

15. Kâfirlerin imâmeti câiz değildir. Onların ibâdetlerinin hiçbiri Allâh Subhânehu ve Teâlâ katında kabul edilmez. Müslümanların onların arkalarında namaz kılmaları sahîh değildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Eğer onlar şirk koşsalardı, elbette bütün yapıp ettikleri ‘onlar adına’ boşa çıkmış olurdu.”*** [el-En’âm: 6/88]

16. Bid’âtcı kimselerle -zarûret dışında- oturulmaz, onların sözleri dinlenmez, onlarla konuşulmaz ve kendilerine yardım da edilmez. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **“Her kim, bir bid’ât çıkarır veya bid’âtçiye sığınıp destekçi olursa, Allâh’ın, meleklerin ve tüm insânların lâneti onun üzerine olsun. Böyle bir kimsenin ne tevbesi ne de fidyesi kabul edilir.”** [Buhârî (3179); Ebû Dâvûd (2034)…]

ALLÂH'IN KULLARI ÜZERİNDEKİ HÜCCETLERİ

1. Hüccet, şüpheleri gidererek mazeretleri ortadan kaldıran delîldir.

2. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın kulları üzerindeki hücceti; misâk, fıtrat, akıl ve risâlet olmak üzere dört tanedir. Bu hüccetlerden sonra şirk ve küfür ehlinin işledikleri şeyler sebebiyle Allâh'a karşı geçerli hiçbir bahaneleri yoktur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: En üstün hüccet Allâh'ındır."*** [el-Enâm: 6/149]

3. Misâk, Allâh'u Teâlâ'nın rabliğinin kabulüne dâir kulların ruhlarından alınan ikrâr ve şirk koşmamak üzere verilen sözdür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hani Rabbin (ezelde) Âdemoğullarının sülblerinden zürriyetlerini almış, onları***

kendilerine karşı şâhit tutarak: 'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?' demişti. Onlar da: 'Evet, şâhit olduk (ki Rabbimizsin)' demişlerdi. Böyle yapmamız kıyamet günü: 'Biz bundan habersizdik' dememeniz içindir. Yahut: 'Bizden önce babalarımız Allâh'a şirk koşmuşlar. Biz onlardan sonra gelen bir nesiliz. Şimdi işleri bâtıl olanların yaptıkları yüzünden bizi helâk mı edeceksin?' dememeniz içindir. İşte biz âyetleri böyle birer birer açıklıyoruz, umulur ki dönerler."
[el-Araf: 7/172–174]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Şüphesiz Allâh, Cehennemlikler arasında azâbı en hafif olana: 'Dünyâ ve içindekiler senin olsaydı onu fidye olarak verir miydin' buyuracak. O: 'Evet' diyecek. Allâh'u Teâlâ: ' Fakat sen daha Âdemin sülbünde iken ben senden**

bundan daha kolay bir şey olan bana şirk koşmamanı istedim. Ama sen şirk koşmaktan başkasını kabul etmedin' buyuracak." [Buhârî (3334); Müslim (2805)...]

4. Fıtrat, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın mahlûkatı kendisini bilip tanıyacak, idrak edecek bir hal ve kabiliyet üzere yaratmasıdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Öyleyse sen yüzünü Allâh'ı birleyen/bir hanîf olarak dîne, Allâh'ın o fıtratına çevir ki, insânları bunun üzerine yaratmıştır. Allâh'ın yaratışı için hiç bir değiştirme yoktur. İşte dimdik ayakta duran dîn budur. Ancak insânların çoğu bilmezler."*** [er-Rum: 30/30]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Her doğan mutlaka fıtrat üzerine doğar. Sonra anne ve babası**

onu Yahûdî, Hıristiyan veya Mecûsî yapar." [Buhârî (6599); Müslim (2658)…]

5. Akıl, bilgiyi kabule hazır olan güçtür. Allâh'ın gönderdiği vahyi anlamayı sağlayan kuvvettir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh'ın izni olmadıkça hiçbir kimse îmân edemez. O, akıl erdiremeyenlerin üzerine iğrenç bir pislik kılar."*** [Yunus: 10/100]

"Öfkeden neredeyse parçalanacak! Oraya bir grup her ne zaman atılsa onun bekçileri onlara: Size bir uyarıcı gelmedi mi?' diye sorarlar. Derler ki: Evet, gerçekten bize bir uyarıcı geldi. Fakat biz yalanladık ve dedik ki: Allâh hiçbir şey indirmedi, siz ancak büyük bir sapıklık içindesiniz. Ve derler ki: Eğer dinlemiş olsaydık ya da akıl etmiş olsaydık, şu çılgınca yanan ateşin halkı arasında olmayacaktık." [el-Mülk: 67/8–10]

6. Risâlet, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın vahyini insânlara ulaştırmaları için peygamberlerini görevlendirerek göndermesidir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Müjdeleyiciler ve uyarıcılar olarak rasûller ki, rasûllerden sonra insânların Allâh'a karşı bir bahaneleri olmasın."*** [en-Nisâ: 4/165]

7. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, her ümmete bir peygamber yahut peygamberin davetini yayan bir kimse göndermiş ve hüccetini ikâme etmiştir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Andolsun, biz her ümmete: 'Allâh'a kulluk edin ve tâğûttan kaçının' diye bir rasûl gönderdik."*** [en-Nahl: 16/36]

"Hiçbir ümmet yoktur ki, aralarında bir uyarıcı gelip geçmiş olmasın." [Fâtır: 35/24]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise

şöyle buyurmuştur: **“Şüphesiz ki Allâh, bu ümmete her yüz yılın başında dînini yenileyecek birisini gönderecektir.”** [Ebû Dâvud (4291) Taberânî (el-Evsât: 6527)…]

8. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, Cennetle müjdeleyici ve Cehennem ile de korkutucu rasûl göndermeden hiçbir kavme azâb etmemiştir. Azâb ancak risâlet hücceti kendilerine geldiği halde ondan yüz çevirenler içindir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Biz, rasûl göndermedikçe azâb edici değiliz.”*** [el-İsrâ: 17/15]

9. Şirk işleyen kimseye “müşrik”, küfür işleyene de “kâfir” hükmü verilmesi, risâlet hüccetinden önce de sâbit olan bir hükümdür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Kitâb ehlinden ve müşriklerden inkâr edenler, kendilerine apaçık bir delîl***

gelinceye kadar, (küfürden) kopup ayrılacak değillerdi." [el-Beyyine: 98/1]

"Eğer müşriklerden biri, senden emân isterse, ona emân ver. Öyle ki Allâh'ın kelâmını dinlemiş olsun." [et-Tevbe: 9/6]

10. Muhammed aleyhisselâm'ın Kur'ân ile birlikte gönderilmesiyle risâlet hücceti artık kıyâmete kadar tüm insânlık için gerçekleşmiştir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Biz seni ancak bütün insânlara bir müjde verici ve uyarıcı olarak gönderdik. Ancak insânların çoğu bilmiyorlar."*** [Sebe: 34/28]

11. Bu ümmet içindeki şirk koşan kimseleri ehli kitâba benzetmek büyük bir bid'ât ve sapıklıktır. Zîrâ ehl-i kitâbın, ehli kitâb olmaları dînlerinin nesh ve kitâblarının da tahrif olmasıyladır. Bizim dînimiz İslâm ise

kıyâmete kadar tek dîn olarak gönderilmiştir. Allâh'u Teâlâ, Kur'ân'ı indirmiş ve onu korumayı da kendi üstüne almıştır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hiç şüphe yok ki o zikri (Kur'ân'ı) biz indirdik, onu koruyacak olan da biziz."*** [el-Hicr: 15/9]

12. Allâh Subhânehu ve Teâlâ, hüccetlerini ikâme etmiştir. Bu sebeble şirk ve küfür üzere ölenleri asla bağışlamaz. Bunun dışındaki günahları ise dilediği kimseler için affeder. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan (şirkten) daha hafif günâhları ise, dilediği kimseler için bağışlar."*** [en-Nisâ: 4/48]

ŞİRK

1. Şirk, Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya rubûbiyyetinde, ulûhiyyetinde, isim ve sıfatlarında eş, benzer ve denk tanımaktır. Şirk koşan kimseye *"müşrik"* denir. Şirkin zıddı ise tevhîddir.

2. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'nın yaratan, yaşatan, yöneten, idâre eden, hüküm veren, işleri dengede tutan, rızık veren, dirilten ve öldüren gibi rablık özelliklerinden birini yahut bir kaçını Allâh'tan başkasına vermek rubûbiyyette yani Allâh'a rablığında şirk koşmaktır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"İşte Rabbiniz Allâh budur. O'ndan başka ilâh yoktur. O, her şeyin yaratıcısıdır. Öyleyse yalnız O'na ibâdet edin. Zîrâ O, her şeye vekîldir."*** [el-Enâm: 6/102]

3. Secde etmek, kurban kesmek ve

muhâkeme olmak gibi görünen ya da duâ ve tevekkül etmek gibi görünmeyen herhangi bir ibâdet çeşidini Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dan başkasına yapmak ulûhiyyette yani Allâh'a ilâhlığında şirk koşmaktır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh'a ibâdet edin ve ona hiçbir şeyi şirk koşmayın."*** [en-Nisâ: 4/36]

4. Bir şeyin hükmü ona verilen isme değil, o işin hakîkatine tâbidir. İşi yapanın itikadı bu noktada önemli değildir. Şirk koşan bir kimse kendi nefsini müşrik olarak isimlendirmese de yahut yapmış olduğu fiili ilâh edinmek, ibâdet etmek ve şirk olarak nitelendirmese de müşriktir. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"O'nu bırakıp da başka velîler edinenler: 'Biz onlara sadece, bizi Allâh'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibâdet ediyoruz' diyorlar."*** [ez-Zumer: 39/3]

5. Şirk, büyük ve küçük olmak üzere iki kısımdır. Büyük şirk, kişiyi İslâm Dîni'nden çıkaran şirktir. Tevbe edilmeği takdirde ebedî olarak Cehennemde kalmayı gerektirir. Kişinin Müslümanlarla bağını koparan, canından ve malından dokunulmazlığı kaldıran en büyük haramdır. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kim Allâh'a şirk koşarsa, muhakkak ki Allâh ona Cenneti haram kılar. Varacağı yer Cehennem ateşidir. Zâlimler için yardımcı yoktur."*** [el-Mâide: 5/72]

6. Şirkin cehâletle yahut düşmanlıkla, şaka yahut ciddiyetle veyahut tevîl ile olması arasında kişinin küfre girmesi açısından fark yoktur. Şirk işleyen müşriktir.

7. Herhangi bir ibâdeti Allâh'u Teâlâ'dan başkasına yaparak şirk koşan kimsenin tevbe edip Allâh'a ihlâs ile yönelmediği sürece kelime-i şehâdeti söylemesinin yahut

namaz ve zekât gibi zâhir ibâdetleri yerine getirmesinin kendisine bir faydası yoktur. Böyle bir kimse Müslüman değildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Eğer onlar (şirkten) tevbe edip namazı kılarlarsa ve zekâtı verirlerse, artık onlar sizin dînde kardeşlerinizdir."*** [et-Tevbe: 9/11]

8. Sâlih kimselerin şefaat etmek ve sırâtı geçirmek gibi dîni, yağmur ve bereket vermek gibi dünyevî olaylar hakkında tasarruflarının bulunduğuna inanmak, sâlihlerin kabirlerine giderek onlardan hidâyet gibi dîni, mal ve çocuğa kavuşmak gibi dünyevî bir istekte bulunmak, onları Allâh ile kul arasında aracı edinmek, onlara sığınmak, tevekkül etmek ve yardıma çağırmak şirktir. Böyle bir amelin sâhibi de müşriktir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"İyi bilin ki, hâlis (katışıksız) dîn yalnız***

Allâh'ındır. O'nu bırakıp da başka velîler edinenler: 'Biz onlara sadece, bizi Allâh'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibâdet ediyoruz' diyorlar. Şüphesiz Allâh, ayrılığa düştükleri şeyler konusunda aralarında hüküm verecektir. Şüphesiz Allâh, yalancı ve kâfir olanları doğru yola iletmez." [ez-Zumer: 39/3]

9. Sâlih kimselerin yüzü suyu hürmetine yahut haklarını ileri sürerek Allâh'tan istekte bulunmak duâda taşkınlık olup, haramdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Rabbinize için-için ve yalvararak duâ edin. O, taşkınlık yapanları gerçekten sevmez."*** [el-Arâf: 7/55]

10. Kabirlerin yükseltilmesi ve buraların mescid haline getirilmesi haramdır. Kabirlerin mescid haline getirilmesi lanetli bir iş olup, şirkin en büyük sebeblerinden biridir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle

buyurmuştur: **"İyi bilin ki, sizden öncekiler peygamberlerinin kabirlerini mescidler edinirdi. Dikkat edin! Kabirleri mescidler edinmeyin, sizi bundan men ediyorum."** [Müslim (532); Taberânî (el-Evsat: 4357)…]

"Allâh'ın lâneti Yahûdî ve Hristiyanların üzerine olsun. Onlar peygamberlerinin kabirlerini mescidler edindiler." [Buhârî (1330); Müslim (529)…]

11. Allâh'ın hükümlerinden başka hükümleri kabul etmek, bunlara itaat etmek ve muhâkeme olmak şirktir. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hayır! Senin Rabbine andolsun ki; onlar, aralarında çıkan çekişmeli işlerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe îmân etmiş olmazlar."*** [en-Nisâ: 4/65]

12. Gaybı bilmek, Allâh Subhânehu ve

Teâlâ'ya mahsustur. O, şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Göklerde ve yerde Allâh'tan başkası gaybı bilmez."*** [en-Neml: 27/65]

Bu sebeble gaybtan haber veren kişi; kâhin, falcı, müneccim veya astrolog her kim olursa olsun fark etmeksizin kâfirdir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Allâh'ın zikrettiği dışında yıldızlar ilminden bir bölüm alan kimse, sihirden de bir bölüm almış olur. Müneccim, kâhindir. Kâhin, sihirbazdır. Sihirbaz da kâfirdir."** [Ebu Dâvud (3905); İbn Mâce (3726)…]

12. Gaybtan haber veren kişinin verdiği haberi tasdik eden kişi kâfir olur. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Kim bir kâhine gelip onun söylediğini doğrularsa Allâh'ın Muhammed'e indirdiğinden dışarı çıkmıştır."** [Ebû Dâvud (3904); Tirmizî (135)…]

13. Şirk, Allâh'ın asla bağışlamayacağı en büyük günahtır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz. Bundan (şirkten) daha hafif günâhları ise, dilediği kimseler için bağışlar."*** [en-Nisâ: 4/116]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"En büyük günah, seni yarattığı halde Allâh'a şirk koşmandır."** [Buhârî (4477); Müslim (141)...]

14. Şirk, tüm söz amelleri boşa çıkarır ve geçersiz kılar. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Andolsun ki, sana ve senden öncekilere şöyle vahyedildi: Eğer Allâh'a şirk koşarsan elbette amelin boşa çıkar ve elbette hüsrâna uğrayanlardan olursun."*** [ez-Zumer: 39/65]

15. Şirk, ebedî olarak Cehennemde kal-

mayı gerektirir. Şirk üzere ölen asla Cennete giremeyecektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Kim, Allâh’a şirk koşarsa, muhakkak ki Allâh ona Cenneti haram kılar. Varacağı yer Cehennem ateşidir.”*** [el-Mâide: 5/72]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **“Her kim, Allâh’a hiçbir şeyi şirk koşmaksızın kavuşursa Cennete girer. Her kim de, O’na herhangi bir şeyi şirk koşarak kavuşursa (ebedî olarak) Cehenneme girer.”** [Buhârî (129); Müslim (152)…]

16. Şirk, kişinin canından ve malından korumayı kaldırır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün. Onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun.”*** [et-Tevbe: 9/5]

17. Şirk, Müslümanlarla velâyet bağını kaldırır. Çünkü sadece Müslümanlar birbirlerinin velîleridir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velîleridirler."*** [et-Tevbe: 9/71]

18. Şirk, Müslümanlarla mirâs alıp vermeye engeldir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Müslüman kâfire; kâfir de Müslümana mirâsçı olamaz."** [Buhârî (6764); Müslim (1614)…]

19. Küçük şirk, kişiyi İslâm Dîni'nden çıkarmayan şirktir. Ancak tevhîdin kemâline aykırı olup büyük şirke vesiledir. Allâh'u Teâlâ'dan başkası adına yemin etmek gibi sözlü; belâyı gidermekte sebeb olması için halka ve ip bağlamak gibi fiili; riyâ ve şöhret gibi irâde ve niyetlerde olmak üzere üç kısma ayrılır.

KÜFÜR

1. Küfür, îmâna aykırı olup, onu geçersiz kılan inanç, söz veya ameldir. Küfür işleyen kimseye *"kâfir"* denir. Küfrün zıddı ise îmândır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kim îmânı inkâr ederse amelleri boşa gitmiştir; ve o, âhirette hüsrâna uğrayanlardandır."*** [el-Mâide: 5/5]

2. Küfür, büyük ve küçük küfür olmak üzere iki çeşittir. Büyük küfür, kişiyi İslâm Dîni'nden çıkaran küfürdür. Bu küfür çeşidi, îmânın aslına aykırı olduğundan kişinin Müslümanlarla bağını kopararak canından ve malından dokunulmazlığı kaldırır. Ebedî olarak Cehennemde kalmayı gerektirir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Şüphesiz, kitâb ehlinden ve müşriklerden olsun tüm kâfirler, içinde ebedî kalı-***

cılar olmak üzere Cehennem ateşindedirler. İşte onlar, yaratılmışların en kötüleridir." [el-Beyyine: 98/6]

3. Büyük küfür; itikatla, sözle veya fiille meydana gelir. Küfür olan bir şeye inanan veya küfür olan bir sözü söyleyen veyahut küfür olan bir şeyi yapan kimse kâfir olur. Bunun ilim yahut cehâletle, inat yahut düşmanlıkla, şaka yahut ciddiyetle olması arasında kişinin küfre girmesi açısından fark yoktur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Allâh ile O'nun âyetleri ve Rasûlü ile mi alay ediyorsunuz? Özür dilemeyin. Çünkü siz îmân ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz."*** [et-Tevbe: 9/65-66]

"Bir şey söylemediklerine dâir Allâh'a yemin ediyorlar. Hâlbuki o küfür sözünü söylediler ve Müslüman olduktan sonra kâfir oldular." [et-Tevbe: 9/74]

4. Büyük küfür; terkle, inkâr ve yalanlamayla, büyüklenmeyle, şüphe ve tereddütle, yüz çevirmekle, nifakla, sövmek veya alay etmekle meydana gelir. Îmâna dâir olan herhangi bir aslı terk veya inkâr eden yahut yalanlayan, ona karşı büyüklenen, şüphe eden, ondan yüz çeviren, ona inanmadığı halde inanmış gibi gözüken, söven yahut alay eden bir kimse kâfir olur.

5. İnkâr ve yalanlama küfrü, îmâna dâir olan herhangi bir şeyi kabul etmemek yahut îmândan olan şeyi bilmekle beraber gizlemek veya yalanlamaktır. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in risâletini ve şerîatını inkâr eden müşrikler ile onun Allâh'ın Rasûlü olduğunu bildikleri halde yalanlayan Yahûdîler, bu küfür çeşidine misâldir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Bizim âyetlerimizi ancak***

kâfirler inkâr ederler." [el-Ankebût: 29/47]

"Allâh'a karşı yalan uyduran veya kendisine geldiğinde hakkı yalanlayandan daha zâlim kim olabilir? Cehennemde kâfirler için kalacak yer mi yok?" [el-Ankebût: 29/68]

6. Büyüklenme küfrü, îmâna dâir olan şeylerin hak olduğunu kalben kabul etmekle birlikte, zâhirde bunlara karşı büyüklenerek itaat etmemektir. Firavun ve kavminin Mûsâ aleyhisselâm'a, Yahûdîlerin ise Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'e karşı büyüklenip tâbi olmayarak küfretmeleri buna misâldir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kendileri de bunların hak olduklarını kesin olarak bildikleri hâlde, sırf zâlimliklerinden ve büyüklük taslamalarından ötürü onları inkâr ettiler."*** [en-Neml: 27/14]

"Kendilerine kitâb verdiklerimiz Peygamberi oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Böyle iken içlerinden birtakımı bile bile hakkı (gerçeği) gizlerler." [el-Bakara: 2/146]

7. Şüphe küfrü, îmâna dâir olan şeylerin hak olduğunda şüphe ve tereddüt etmektir. Nûh, Âd ve Semûd gibi geçmiş ümmetlerden bazılarının küfrü hakkında verilen haberler buna misâldir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Sizden öncekilerin, Nûh, Âd ve Semûd kavimlerinin ve onlardan sonra gelenlerin haberi size gelmedi mi? Ki onları, Allâh'tan başkası bilmez. Rasûlleri onlara apaçık delîllerle gelmişlerdi de, ellerini ağızlarına götürüp: 'Tartışmasız, biz sizin kendisiyle gönderildiğiniz şeyleri inkâr ettik ve bizi kendisine çağırdığınız şeyden de gerçekten derin bir şüphe içindeyiz' dediler."*** [İbrâhîm: 14/9]

8. İrâd yani yüz çevirme küfrü, îmâna dâir olan hak ve hakîkatleri terk etmek yahut onları öğrenmemektir. Kur'ân ve Sünnet'in îmâna dâir isimlendirmelerini ve hükümlerini bildikleri halde terk edenler yahut onları öğrenmekten uzak duranlar buna misâldir. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Küfredenler, uyarıldıkları şeylerden yüz çevirmektedirler."*** [el-Ahkâf: 46/3]

"Biz, Allâh'a ve Rasûle îmân ettik, derler. Sonra da onlardan bir kesim bunun ardından yüz çevirirler. Bunlar, mü'min değillerdir." [en-Nûr: 24/47]

9. Nifâk küfrü, îmâna dâir olan şeylerin hak ve hakîkat olduğunu kalben kabul etmemekle birlikte, zâhirde kabul etmiş gibi gözükmek yani küfrü gizleyip îmânı göstermektir. Rasûlullâh zamanında Medine de yaşayan münâfıklar; özellikle de onların

başı olan Abdullâh b. Übey b. Selûl buna misâldir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"İnsânlardan bazıları da vardır ki, inanmadıkları halde 'Allâh'a ve âhiret gününe îmân ettik' derler."*** [el-Bakara: 2/8]

10. Sövmek ve alay etmek küfrü, îmâna dâir olan hak ve hakîkatlere sövmek ve onlarla alay etmektir. Allâh'a yahut Rasûlü'ne sövmek, dîne dâir meşhur olan şeylerden herhangi bir husûsla veyahut dindar insânlarla alay etmek buna misâldir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Allâh ile O'nun âyetleri ve Rasûlü ile mi alay ediyorsunuz? Özür dilemeyin. Çünkü siz îmân ettikten sonra tekrar kâfir oldunuz."*** [et-Tevbe: 9/65-66]

11. Küfre rızâ göstermek, Müslümanlara karşı kâfirleri desteklemek, onlara yardım

ve hizmet etmek, beşerî sistemleri benimsemek, onları İslâm'ın önüne geçirmek ya da daha ileri görmek, sâlihlerden bazılarının Kur'ân ve Sünnet'in hükümlerinden muaf olduğuna yahut peygamberlerden üstün olduklarına inanmak küfür olan amellerdendir.

12. Küfür olan bir fiili işleyen kişi, fâili olduğu küfür fiili sebebiyle kâfir olur. Bu fiili işlerken ondan hoşlanıp hoşlanmamasına yahut bu fiil içinde ayrıca başka bir küfür fiili işleyip işlememesine bakılmaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kalbi îmân ile mutmain olduğu halde ikrâh olunan hariç, her kim îmânından sonra Allâh'a karşı kâfir olur, göğsünü küfre açarsa, işte onların üstünde Allâh'tan bir gazab vardır ve büyük azâb onlarındır."*** [en-Nahl: 16/106]

13. Küfür, zamanlara yahut mekânlara göre değişmez. Küfür olan şey zaman yahut mekân farklılığı ile küfür olmaktan çıkmaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Dîni ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin, diye Nûh'a emrettiğini, sana vahyettiğini, İbrâhîm'e, Mûsâ'ya ve İsâ'ya emrettiğini size de dîn kıldı. Fakat senin kendilerini çağırdığın şey, müşriklere ağır geldi."*** [eş-Şura: 42/13]

14. Küfür, Allâh'ın asla bağışlamayacağı en büyük günahtır. Tüm söz ve amelleri boşa çıkarır ve geçersiz kılar. Ebedî olarak Cehennemde kalmayı gerektirir. Can ve mal dokunulmazlığını kaldırır. Müslümanlarla velâyet bağını koparır. Müslümanlarla mirâs alıp vermeyi engeller.

15. Küçük küfür, kişiyi İslâm Dîni'nden çı-

karmayan küfürdür. Bu küfür çeşidi, Müslümanın diğer Müslümanlarla bağını koparmaz. Canının ve malının dokunulmazlığı kaldırmaz. Ebedî olarak Cehennemde kalmayı gerektirmez.

Küçük küfür, Kur'ân ve Sünnet'te küfür olarak isimlendirilen nimeti inkâr etmek, Allâh'tan başkası adına yemin etmek, Müslümanla savaşmak, ölünün arkasından feryat etmek ve kadının kocasına nankörlük etmesi gibi günâhlardır. Bu günâhlar, îmânın aslına aykırı olmamakla beraber onu eksiltir ve zayıflatır. Tevbe edilmediği takdirde azâbı gerektirir.

İRTİDAT

1. İrtidat, İslâm'ı kabul ettikten sonra kâfir olmak; küfre geri dönmektir. Müslüman olduktan sonra küfre dönerek kâfir olan kimseye *"mürted"* denir. İrtidadın şirk yahut küfür işlenerek olması arasında fark yoktur. Müslümanlığından sonra her kim dînden çıkaran herhangi bir şeye inanır yahut söylerse veyahut yaparsa mürted olur.

2. İrtidadın inat yahut alay, şaka yahut eğlence maksadıyla olması arasında fark yoktur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kim îmânı küfre değişirse, şüphesiz dosdoğru yoldan sapmış olur."*** [el-Bakara: 2/108]

3. Müslüman, akıllı ve buluğa ermiş olmak irtidada hüküm verilebilmesinin şartlarıdır. Çocuk ve mecnun gibi akıllı olmayan, uyku veya hastalık veyahut mubâh bir

ilacı içmesi sebebiyle aklı giden kimsenin işlediği küfür ameli sebebiyle irtidada hüküm verilmez. Zîrâ böyle kimseler bu hallerden kurtuluncaya kadar mükellef değildir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Sorumluluk üç kişiden kaldırılmıştır: Uyanıncaya kadar uyuyandan, aklı başına gelinceye kadar mecnundan ve buluğa erinceye kadar çocuktan."** [Ebû Dâvud (4398); Nesâî (3432)…]

4. İrtidat mücerret ve ağır olmak üzere iki çeşittir. Fâiline küfür hükmü verilmesinde birleşirken, ona uygulanacak cezâ konusunda birbirinden ayrılırlar.

5. Mücerret irtidat, bir kimsenin İslâm'a savaş açmadan ve Müslümanlara da herhangi bir eziyet vermeden dînden çıkmasıdır. Böyle bir kimseden -asli kâfir gibi- öldürülmeden önce tevbe etmesi istenir. Tevbe

eder ve küfründen dönerse kabul edilir, dönmezse öldürülür. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **“Kim dînini değiştirirse onu öldürün.”** [Buhârî (3017); Ebû Dâvud (4351)…]

“Müslüman kişinin kanı üç şey haricinde helâl olmaz. Bunlar: Zina eden evli, nefse karşı nefis, dînini terk edip İslâm cemâatından ayrılan kimsedir.” [Buhârî (6878); Müslim (1676)…]

6. Ağır irtidat, irtidat ettikten sonra İslâm’a savaş açan ve Müslümanlara da zarar veren kimsenin dînden çıkmasıdır. Böyle bir kimseden tevbe etmesi istenmez, yakalandıktan sonra yapacağı tevbe -zındık gibi- kabul edilmez. Küfründen dolayı hemen öldürülür. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***“İnandıktan sonra kâfirliğe sapıp sonra inkârcılıkta daha da***

ileri gidenlerin tevbeleri asla kabul edilmeyecektir. Ve işte onlar, sapıkların tâ kendileridir." [Âli İmrân: 3/90]

7. İrtidat; itikâdî, kavlî, fiilî ve terkî olmak üzere dört şekilde gerçekleşir. Bunlardan biriyle dahi herhangi bir irtidat fiilinin fâili olan kimse mürted olur. Tevbe edip dîne geri dönmediği sürece ebedî olarak Cehennemde kalmayı hak eder. Asla bağışlanmaz ve azâbı hafiflemez. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Îmân etmelerinden, Rasûl'ün hak olduğuna şehâdet getirmelerinden ve kendilerine apaçık delîller gelmesinden sonra küfre sapan bir kavme Allâh nasıl hidâyet nasip eder? Allâh zâlimler topluluğunu doğru yola iletmez. İşte bunların cezâsı Allâh'ın, meleklerin ve bütün insânların lanetinin üzerlerine olmasıdır. Ebediyen onun içindedirler. Onlardan***

azâb hafifletilmez ve onlara süre verilmez. Ancak bunun ardından tevbe edip ıslah edenler müstesna. Çünkü Allâh, gerçekten Gafûr'dur, Rahîm'dir." [Âli İmrân: 3/86-89]

8. İtikadî irtidat, İslâm Dîni'nden çıkmayı gerektiren herhangi bir inanç ile gerçekleşir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ'ya ortak koşmak yahut O'nu inkâr etmek, O'ndan başkasının da kâinatta tasarruf yetkisinin olduğuna inanmak, üzerinde icmâ edilmiş İslâm'ın farzlarından birisini reddetmek yahut şüphe etmek veya alkol, fâiz, kumar ve zinâ gibi haramlığı icmayla sâbit olan herhangi bir şeyi helâl saymak, kâfirlerin küfrü hakkında şüpheye düşmek, İslâm dışı ideolojilerin doğru olduğuna inanmak; Yahûdilik, Hristiyanlık, Komünizm ve Demokrasi gibi beşeri düzenleri benimsemek,

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in getirdiklerinden bir şeye buğzetmek veya uygunsuz görmek, itikâdî irtidat sebeblerinden bazılarıdır.

9. Kavlî irtidat, İslâm Dîni'nden çıkmayı gerektiren herhangi bir söz ile gerçekleşir. Allâh'u Teâlâ'ya ve Rasûlü sallallâhu aleyhi ve sellem'e ve de dînden olduğu sâbit olan bir şeye sövmek, Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem'in sevâb yahut cezâ, hicâb yahut cihâd gibi getirdiklerinden herhangi bir şeyle alay etmek, onu eğlence konusu yapmak, Allâh'tan başkasına duâ etmek, yardım ve başarı dilemek, sığınmak ve tevekkül etmek, kavlî irtidat sebeblerinden bazılarıdır.

10. Fiilî irtidat, İslâm Dîni'nden çıkmayı gerektiren herhangi bir fiil ile gerçekleşir.

Put veya anıta, mezar veya ölülere tapınmak, tâğûtlara muhâkeme olmak, Allâh'ın hükümlerine rağmen onlara itaat etmek, onlara velâyet vermek, Allâh'tan başkası adına kurban kesmek, Müslümanlara karşı kâfirleri desteklemek, onlara yardım etmek, çıkar veya belge, bilgi veya mühimmat sağlamak, fiilî irtidat sebeblerinden bazılarıdır.

11. Terkî irtidat, İslâm Dîni'nden çıkmayı gerektiren bir şeyin terkedilmesi ile gerçekleşir. İslâm'ın emrettiği namaz ve zekât gibi amellerin tümünü terk etmek, Allâh'ın indirdiği hükümler ile hükmetmemek ve eksikliği halinde dînin sahîh olması mümkün olmayan temel unsurlarının birinden yüzçevirmek, terkî irtidat sebeblerinden bazılarıdır.

12. Mürtedin yaptığı ameller, küfür

üzere kaldığı sürece kendisinden kabul edilmez. Tevbe etmeden öldüğü takdirde ebedî olarak Cehenneme atılır. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyâda da âhirette de boşa gider. Onlar Cehennemliklerdir ve orada sürekli kalacaklardır."*** [el-Bakara: 2/217]

13. Mürted ile herhangi bir anlaşma akdi yapılmaz. Ondan cizye kabul edilmez ve zimmî olmasına izin verilmez. Malı ganîmet olarak paylaşılmaz, devlet hazinesine kalır. Kestiği yenmez, onunla evlenilmez, kâtiline kısas uygulanmaz. Yıkanmaz, namazı kılınmaz, Müslümanların mezarlıklarında defnedilmez. Terk ettiği mala vâris olunmaz. Kendisi de bir Müslümanın malına mirasçı olamaz. Malı devlet hazinesinde fey yani ganîmet olur.

TEKFÎR

1. Tekfîr, Müslüman bir şahsın dînden döndüğüne hükmetmektir.

2. Tekfîrin sebebi, şer'ân sâbit ve açık olan küfür ve şirktir. Büyük günah işleyen bir kimse günahı helâl ve basit görmediği sürece tekfîr edilmez.

3. Tekfîr, şer'î bir hükümdür ve ancak şer'î delîllerle sâbit olur. Bu nedenle ancak şer'î delîllerle, gerekli şartların gerçekleşmesi ve mânîlerin de kalkmasıyla sâbit olur. Aksi halde Müslüman bir kimseyi tekfîr etmek câiz değildir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Bir kişi kardeşini tekfîr edecek olursa ikisinden birisi onunla döner."** Yine şöyle buyurmuştur: **"Her kim kardeşine 'kâfir' derse, bu söz nedeniyle küfür, ikisinden birisine döner. Eğer dediği gibi ise mesele**

yoktur. Ancak böyle değilse sözü kendisine döner." [Buhârî (6104); Müslim (111)…]

4. Tekfîri kurallarına uygun olarak kâdî yapar. Hükümleri uygulayacak kâdî olmadığında ise liyâkatiyle bilinen ilim ehli yapar. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Şüphesiz ki Allâh, emânetleri ehline vermenizi ve insânlar arasında hükmettiğiniz zaman adâletle hükmetmenizi emreder."*** [en-Nisâ: 4/58]

Bununla birlikte açık ve meşhur olan meselelerde küfür işleyen bir kimseyi -îmân ile küfrün arasını ayırarak- kâfir olarak bilmek, ister âlim isterse avam olsun fark etmeksizin tüm mükellefler üzerine farzdır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Biz Müslümanları mücrimler gibi (eşit) kılar mıyız? Ne oluyor size, nasıl hükmediyorsunuz?"*** [el-Kalem: 68/35-36]

5. Delîller sübut ve delâlet açısından sâbit olup, şüpheler kalmadığında küfür işleyen bir kimseyi tekfîr etmek farzdır.

Her kim kâfir olduğu sâbit olan bir kimseyi tekfîr etmezse veya onun küfründe şüpheye düşerse kendisi kâfir olur. Böyle bir kimsenin kâfir olmasının illeti, delâlet-i kat-î olan şer'î delîllerle hükmü ve ismi bildirilmiş olan bir şeyi kabul etmemektir. Yani Kur'ân, Sünnet ve icmâ gibi nassların küfür olarak bildirdiklerine küfür dememek, kâfir olarak hükmettiklerini kâfir bilmemek, küfrü ve kâfirliği bildiren nassları kabul etmemek ya da yalanlamaktır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh'a karşı yalan uyduran veya kendisine geldiğin de hakkı yalanlayandan daha zâlim kim olabilir? Cehennemde kâfirler için kalacak yer mi yok?"*** [el-Ankebût: 29/68]

“Bizim âyetlerimizi ancak kâfirler inkâr ederler.” [el-Ankebût: 29/47]

6. Hükümler zâhire göre verilir. Bu nedenle İslâm’ını izhâr edene Müslüman, küfrünü izhâr edene de kâfir hükmü verilir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **“Ben insânların kalblerini yarmakla emrolunmadım.”** [Buhârî (4351); Müslim (1064)…]

7. Yol bulunduğu takdirde küfre değil, îmâna hükmetmek esastır. Zîrâ tekfîr, neticeleri ağır olan şerî bir hükümdür. Bin kâfirin hayatta kalmasında yapılacak hatâ, tevhîdi kabul ederek namaz kılan bir Müslüman’ın kanını mübâh saymakta yapılacak hatâdan daha ehvendir.

8. Tekfîrin câiz olmasının altı şartı vardır. Bu şartlar oluşmadan Müslüman bir kimseyi tekfîr etmek câiz değildir.

9. Fâilin işlediği fiilin küfür olduğuna dâir delîllerin kat'î olması yani Kur'ân ve Sünnet naslarının bu noktada açık olması, -fiil ile ilgili olup- tekfîrin câiz olmasının birinci şartıdır. Hükmü hakkında ihtilaf edilen meselelerde o fiilin fâilini tekfîrden kaçınmak gerekir.

10. Fâilin fiilinin küfre delâletinin açık olması, -fiil ile ilgili olup- tekfîrin câiz olmasının ikinci şartıdır. Küfür olan kavlî veya amelî herhangi bir fiilinin, fâilden hiçbir şüpheye veya zanna mahal vermeyecek şekilde sâbit olması gereklidir. Zîrâ küfrü gerekli kılan fiilin varlığı hakkında ya da vakıanın oluşumunda zan veya şüphe olduğunda tekfîr câiz değildir. Allâh'u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ey îmân edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır."*** [el-Hucurât: 49/12]

11. Fâilin mükellef olması, -fâil ile ilgili olup- tekfîrin câiz olmasının üçüncü şartıdır. Mükellef olmaktan kasıt, akıllı ve buluğa ermiş olmaktır. Zîrâ akıllı ve baliğ olmayan kimseler yani delîller ve çocuklar şer'î teklife muhâtab olmadıkları gibi cezâya da ehil değildirler. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **"Sorumluluk üç kişiden kaldırılmıştır: Uyanıncaya kadar uyuyandan, aklı başına gelinceye kadar mecnundan ve buluğa erinceye kadar çocuktan."** [Ebû Dâvud (4398); Nesâî (3432)...]

12. Fâilin küfrü gerekli kılıcı herhangi bir şeyi kasten yapması, -fâil ile ilgili olup- tekfîrin câiz olmasının dördüncü şartıdır. Fâil küfrü gerektiren bir sözü veyahut bir ameli kasten değil de gayri ihtiyari ve seh-

ven; hatâ sonucu yaptığı takdirde fâil, bu fiilinden dolayı sorumlu tutulmaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Hatâ ile yaptığınız bir işte size hiçbir günâh yoktur. Ancak kalblerinizin kasıt gözeterek yaptıklarınızda vardır."*** [el-Ahzâb: 33/5]

13. Fâilin küfrü gerekli kılıcı herhangi bir şeyi kendi hür irâdesiyle yapması, -fâil ile ilgili olup- tekfîrin câiz olmasının beşinci şartıdır. Fâil, küfrü gerektiren bir sözü veyahut bir fiili zorlama altındayken yaptığı takdirde bu fiilinden dolayı sorumlu tutulmaz. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kalbi îmân ile mutmain olduğu halde ikrâh olunan hariç, her kim îmânından sonra Allâh'a karşı kâfir olur, göğsünü küfre açarsa, işte onların üstünde Allâh'tan bir gazap vardır ve büyük azâb onlarındır."*** [en-Nahl: 16/106]

14. Küfrü gerektiren bir fiilin, fâil tarafından işlendiğinin isbâtlanması tekfîrin câiz olmasının altıncı şartıdır. Bu isbâtlanmadığı sürece fâil suçsuzdur. Zîrâ beraatı zimmet asıldır. Küfür fiilinin fâil tarafından işlendiğinin isbâtlanması kişinin kendi aleyhine şâhitlik yapmasıyla yahut Müslüman iki şâhidin fâilin küfür fiilini işlediğine dâir şâhitlik etmesi gerçekleşir.

15. Tekfîrin câiz olmasının dört mânisi vardır. Bu mâniler ortadan kalkmadığı sürece Müslüman bir kimseyi tekfîr etmek câiz değildir.

16. Hatâ, tekfîrin mânîlerinin ilkidir. Hatâ, mükelleften irâdesi dışında ve kasıtsız olarak ortaya çıkan her türlü söz veya fiildir. Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: **“Şüphesiz ki Allâh, ümmetimin hatâsını, unutmasını ve ikrâh**

edildiği şeyi (günah cihetiyle) affetmiştir.” [İbn Mâce (2043); İbn Hibbân (7219)…]

Hatânın muteber yani geçerli olmasının bir şartı vardır. Bu şart: Küfrü gerektiren fiilin kastetmeden sehven yapılmış olmasıdır. Bu şartı taşımayan hatâ eylemleri ve söylemleri tekfîrin mânîlerinden değildir.

17. Te’vîl, tekfîrin mânîlerinin ikincisidir. Te’vîl, şer’î delîlin mevzusu dışında kullanılmasıdır. Bu da geçerli bir ictihâd sebebiyle nassı anlamamaktan kaynaklanan bir şüphe ile ya da delîl olmayan bir şeyi delîl zannetmekten dolayı şer’î nassı delâlet ettiği anlama zıt yahut uygun olmayan bir şekilde, kendi yerinden başka bir yere koymaktır.

Te’vîlin muteber olmasının dört şartı vardır. Birincisi: Te’vîl zarûrât-ı dîniyyeden

olan meselelerde olmamalıdır. Zarûrât-ı dîniye: Tevhîdin aslını ilgilendiren meseleler ile mütevâtir ve zâhir (açık) olan hükümlerdir. İkincisi: Te'vîl dînin aslından olan zekât, cihâd ve recm gibi herhangi bir hükmü iptal etmemelidir. Üçüncüsü: Te'vîlin dayanağı olarak şer'î veya lügavî bir karine bulunmalıdır. Dördüncüsü: Te'vîl dînle oynama, bilerek yalanlama ve inkâr gibi sebeblerle olmamalıdır.

18. Cehâlet tekfîrin mânîlerinin üçüncüsüdür. Cehâlet, kişinin bilgisiz kalması veya bir şeye bulunduğu hale aykırı bir şekilde inanmasıdır.

Cehâletin muteber olmasının iki şartı vardır. Birincisi: Cehâlet, zarûrât-ı dîniyyeden olan meselelerde olmamalıdır. İkincisi ise: Cehâlet def etmeye güç yetirilemeyen bir mesele hakkında olmalıdır. Allâh

Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Allâh hiç kimseyi güç yetiremeyeceği şeyle yükümlü tutmaz."*** [el-Bakara: 2/286]

19. İkrâh, tekfîrin mânîlerinin dördüncüsüdür. İkrâh, bir kimseyi korkutmak sûretiyle rızâsı olmaksızın bir iş işlemek üzere haksız yere zorlamaktır. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Kalbi îmân ile mutmain olduğu halde ikrâh olunan hariç, her kim îmânından sonra Allâh'a karşı kâfir olur, göğsünü küfre açarsa, işte onların üstünde Allâh'tan bir gazab vardır ve büyük azâb onlarındır."*** [en-Nahl: 16/106]

İkrâhın muteber olmasının altı şartı vardır. Birincisi: İkrâh edenin tehdidi, rızâyı düşüren cinsten bir şey olmalıdır. Bu ikrâhın hem fiili hem de sözlü tasarruflara etkisi vardır. Kişinin öldürülmek veya bir organı-

nın kesilmesi ile veya uzun süre hapsedilmesi veyahut malın çoğunun telef edilmesini getirecek şekilde tehdit edilmesi geçerli bir ikrâh olup, tekfîre mânidir. İkincisi: İkrâh edenin, tehdit ettiği şeyi uygulamaya gücü yetmelidir. İkrâh olunanın ise, tehdit edildiği şeyi def etmeye imkânı bulamamalıdır. Üçüncüsü: İkrâh olunan, zorlandığı şeyi yapmadığı takdirde, ikrâh edenin tehdit ettiği şeyi yapacağını zannı gâlibi ile bilmedir. Dördüncüsü: İkrâh olunan, zorlandığı şeyi yapmadığı takdirde, ikrâh eden tehdit ettiği şeyi hemen yapacak olmalıdır. Beşincisi: İkrâh olunan, zorlandığı şeyi yaptığı takdirde, ikrâh edenin tehdidinden kurtulacağını zannı gâlibiyle bilmelidir. Altıncısı: İkrâh olunan, kendisinden istenilenden daha fazla bir şey yapmamalıdır.

21. Hüccetin ikâme edilmesi açık meselelerde müstehâb, kapalı meselelerde ise farzdır. Hüccetin mükelleflere ulaşması ikâmesi için yeterlidir. Kime Kur'ân ulaşmış ise ona hüccet ulaşmış demektir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"İşte bu Kur'ân bana, onunla sizi ve ulaştığı herkesi uyarayım diye vahyolundu."*** [el-Enâm: 6/19]

Rasûlullâh sallallâhu aleyhi ve sellem ise şöyle buyurmuştur: **"Kur'ân senin ya lehine ya da aleyhine hüccettir."** [Müslim (223); Tirmizî (3517)…]

Hüccetin âlim tarafından yapılması yahut hak ehlinin anlayışı üzere anlaşılması gibi şartları yoktur. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Yoksa sen onların çoğunun (söz) dinleyeceklerini yahut akıllarını kullanacaklarını mı sanıyorsun?***

Onlar hayvanlar gibidirler, belki yolca onlardan daha da şaşkındırlar." [el-Furkân: 25/44]

21. Kişinin küfür ve şirk içinde olup da kendini hakta zannetmesi kendisi için geçerli bir özür değildir. Allâh Subhânehu ve Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"De ki: Amelleri açısından en çok ziyana uğrayanları size haber verelim mi? Onlar öyle kimselerdir ki, dünyâ hayatında yaptıkları boşa gitmiştir. Üstelik onlar kendilerinin muhakkak iyi iş yaptıklarını zannederler."*** [el-Kehf: 18/103-104]

HÂTİME

İnanç esasları olarak onaltı başlık altında zikrettiğim bu asıllar kıyâmete kadar hak üzere olmaya devam edecek olan, kendilerine muhâlefet edenlerin ve yardımsız bırakanların zarar veremeyeceği Ehl-i Sünnet ve'l-Cemâat'ın akîdesidir.

Bu akîde, Kur'ân ve Sünnet'in açık ve net buyruklarına bağlı olan, kendisine tutunanın ebedî kurtuluşa ereceği akîdedir. Âdem aleyhisselâm'dan Muhammed aleyhisselâm'a kadar gelen tüm nebîler onunla emrolunmuş ve ona çağırmışlardır. Bu akîde, kendisinde hiçbir şüphenin bulunmadığı, herkesin rahatlıkla anlayabileceği şekilde açık ve net olan akîdedir. İnsânları tâğûtlara kulluktan kurtararak bir tek Allâh'u Teâlâ'ya ibâdet etmeyi öğretmektedir. Bu akîde, cihâd sancaklarının kendisi

için açıldığı ve uğruna nice fedakârlıkların yapıldığı Allâh'u Teâlâ katında kabul edilecek olan tek akîdedir.

Bu sebeble kardeşim! Sakın bu akîdeden yüz çevirenlerden olma. Onu tafsîlatlıca öğren ve azı dişlerinle tutun. Ona inananların azlığı seni endişelendirmesin. Kuşkuya ve yeise düşürmesin. Zîrâ İslâm garib başladı, garib olacak hadîsinin tecelli ettiği zamanları yaşıyoruz. Bu zamanlarda yapılacak az amel, geçmiş zamanlarda yapılan çok amelden Allâh katında doğru akîde ile birlikte olduğu sürece -inşallâh- daha üstün olacaktır.

Allâh Subhânehu ve Teâlâ'dan niyazım, şu guraba asrında yaşayan ümmeti doğru akîde üzere birleştirmesi, onun üzerine yaşatması ve bizleri yanına öylece almasıdır.

İÇİNDEKİLER

Yayınevimizden Çıkan Eserler

1. Tevhîde Giriş
2. Îmânın Rükünleri
3. Allâh’a Îmân
4. Kelime-i Tevhîd
5. Nevâkıdu’l-İslâm Şerhi
6. Akîde Risâleleri
7. İnanç Esasları

***

Sitelerimiz

www.tevhididavet.com

www.tevhididavetyayinlari.com

İletişim: 0546 593 10 15

Tevhîdî Dâvet